

DE STER

MEI 1967 · NR. 5 · 67e JAARGANG

D 20 694 E



DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Mei 1967 · Nr. 5 · 67e Jaargang

INHOUD

De edelste roeping in het leven. Door President David O. McKay	109
Waar heerst vrede? Door Howard W. Hunter	110
Gehoorzaamheid — de eerste wet des hemels. Door S. Dilworth Young	113
De kinderen zijn een erfdeel des Heeren. Door Boyd K. Packer	115
Moeder is er altijd. Door Lorin F. Wheelwright	117
Een boodschap aan onze moeders. Door Meta Bro	118
Priesterschap	
Ziezo, Bisschop, wat zullen we daar nu eens aan doen? Van de presiderende Bisschop	120
Zusters Hulpvereniging	
"Elke wijze vrouw" Door Louise W. Madsen	122
Wie heeft hier lief? Door Myrna Clawson	124
Zondagsschool	
Het gebruik van woorden door Jezus. Door Lowell L. Bennion	127
Zangoefening	128
Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	
Groene gedachten	129
Had ik toch maar . . . Door Elaine Thurman	130
Voor de kinderen	
Een ouderwets cadeautje. Van Florence V. Brown	132
Wij maken een reukbal voor moeder. Door Beverly G. McGuire	133
De rode schoentjes. Door Viola Meeks	134
Genealogie	
Gehoorzaamheid — sleutel tot zaligheid	136
De Kerk leeft	138

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Assistent-redacteur:

A. D. Jongkees, Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg, West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Omslagfoto:

H. Roberts Armstrong

Moederliefde, liefde die niemand vergeet, wonderlijk brood, dat een God verdeelt en vermenigvuldigt! Altijd gedekte tafel in het vaderhuis! Ieder heeft er zijn deel van en ieder heeft haargeheel.

— Victor Hugo.

De edelste roeping in het leven

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY



Het is moeilijk, zo niet onmogelijk, om van iets met absolute zekerheid te zeggen: „Dit is het beste,” of: „Dit is het slechtste.” Als men zich zo uitdrukt, zal iemand anders die over grotere intelligentie of meer ervaring beschikt misschien met veel groter nauwkeurigheid vaststellen dat iets anders het beste is, en een ander ding het slechtste. Het is derhalve wel zo verstandig niet te dogmatiseren, noch zich met al te grote stelligheid uit te spreken over zaken waarover verschil van mening kan bestaan en waarbij het oordeel van de ene persoon evenveel gewicht in de schaal zal leggen als dat van de andere. Het is daarom enigszins aanmatigend om een bepaald beroep als het edelste in het leven aan te wijzen, want tezelfder tijd zou iemand anders afdoend kunnen bewijzen dat wij het superlatief ondoordacht hebben gebruikt.

Niettemin is het duidelijk dat onder welke naam dan ook, het edelste werk van de mens doortrokken moet zijn van de grootste aller krachten — Liefde. Bovendien moet deze kracht noch aangewend worden met zelfzuchtige bedoelingen, noch voor het verwezenlijken van persoonlijke doeleinden. Hoewel zelfbehoud de eerste wet der natuur is, kan een roeping die uitsluitend op zelfbehoud gericht is niet edel genoemd worden, een term die alle laagheid uitsluit en grootheid van geest en edelmoedigheid van ziel inhoudt.

De edelste roeping in het leven moet derhalve een roeping zijn, waarin de eigenschap der liefde naar voren treedt, niet de liefde voor zichzelf, maar voor anderen. Het moet die roeping zijn, welke waarachtig moederschap, de machtigste aller krachten in de menselijke samenleving het dichtst benadert. Inderdaad, ware het moederschap niet een aparte en individuele schepping, dan zouden wij hier stil kunnen staan en oprecht verklaren dat moederschap de edelste, puurste roeping in het leven is, en dat het element dat moederschap heilig maakt dit is, dat zij gelijk Christus haar leven geeft voor een ander. Een

vader zal misschien zijn kind de rug toekeren, broeders en zusters kunnen wellicht aartsvijanden worden, mannen zullen misschien hun vrouwen verlaten, en vrouwen hun mannen, maar de liefde van een moeder zal ondanks alles standhouden.

Van dit element dat waarachtig moederschap goddelijk maakt moet dus ook die roeping of dat beroep doortrokken zijn welke onderscheiden mag worden met de term edelst. De meest waardige roeping in het leven is daarom die waarin de mens het best zijn naaste kan dienen. Het is niet prediken, het is niet onderwijzen, het is niet geneeskunde, het is niet techniek, noch enig ander beroep dat men gewoonlijk uitoefent. Hoewel elk ervan gelegenheid biedt tot dienstbaarheid, kunnen ze uitgeoefend worden door mensen die door de meest zelfzuchtige en lage motieven worden gedreven.

Het edelste doel in het leven is ernaar te streven het leven van anderen beter en gelukkiger te maken. Browning geeft de zuivere toon aan in Paracelsus, wanneer hij zegt:

Er is een antwoord op de hartstochtelijke verlangens van het hart naar volheid, en ik wist het, en het antwoord is dit: Leef in alle dingen buiten uzelf door de liefde, en gij zult vreugde hebben. Dat is het leven van God; het zou ook ons leven moeten zijn. In Hem is het voltooid en volmaakt; doch in alle scheppingen is het een les welke slechts langzaam en met moeite geleerd kan worden.

Aldus is de goddelijke boodschap welke gegeven werd aan de Profeet Joseph in de woorden: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.” (Leer en Verbonden 18: 10.) Aldus is de filosofie van de Verlosser in de schijnbaar paradoxale verklaring: „... die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.” (Mattheüs 16: 25.) De betekenis hiervan wordt duidelijk in het licht van een andere passage welke luidt: „... in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Mattheüs 25: 40.)

Aan geen andere groep mannen in geheel de wereld is een betere gelegenheid gegeven om gehoor te geven aan de edelste roeping in het leven dan die welke geschonken is aan de ouderlingen in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Aan het vestigen van zaligheid en vrede is, met inspanning van al hun individuele krachten, hun leven gewijd; hun talenten en vermogens zijn eraan gewijd de wereld een beter en gezonder plaats te maken.

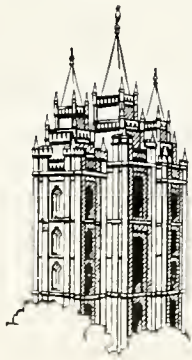
Alleen reeds de omgang met mensen die zulk een doel nastreven is een vreugde; en hen bij te staan in hun idealistisch werk, een inspiratie. Onzelfzuchtig trachten zij hun naasten in liefde te dienen. Tot zover, tenminste, zijn zij ware volgelingen van de Meester; want „in de diepste kern van het Christelijk geloof, de meest verheven van zijn leerstellingen, en voor hem die doordringt tot haar diepste betekenis, is het meest menselijke dit: teneinde de verloren mensheid te redden kwam de onzichtbare God in ons midden wonen, in de gestalte van een mens, en heeft Zich bekend willen maken door dit enkele teken: Liefde.”

God zegene de ouderlingen, en ook de vrouwen, die, zo niet met volmaakte liefde, dan toch met een verlangen om vreugde en vrede aan anderen te brengen, in beslag worden genomen door de edelste roeping van het leven!

Waardige dienaren Gods zijt gij! Leraren! Volgelingen van de waarachtige Leraar, het Grote Voorbeeld voor allen! Gaat voort met uw edel werk! Er bestaat geen groter; geen rechtvaardiger! Aan u is de vreugde welke de Verlosser beloofd heeft toen Hij zei:

En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders.

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen! (Leer en Verbonden 18: 15, 16.)



Waar heerst vrede?

DOOR HOWARD W. HUNTER
van de Raad der Twaalven

Onlangs vonden er relletjes plaats op het terrein van één van onze grote universiteiten, waar studenten rondliepen met grote plakaten, waarvan sommige het opschrift „Wij eisen vrede“ droegen. Het valt niet te ontkennen dat wij in veelbewogen tijden leven en dat het leven van de meeste mensen in deze hedendaagse wereld in beroering gebracht is door oorlog. De tegenstanders hebben wederzijds hun vredesvoorwaarden bekend gemaakt en politici spreken over een redelijke en duurzame vrede, ondanks het feit dat er de gehele geschiedenis door bijna onophoudelijk oorlog is gevoerd en er politieke onrust heeft geheerst.

In zijn aan het volk van Israël gericht schrijven stelde de Apostel Jakobus deze vraag: „Van waar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen zij niet hiervan, namelijk uit uw wellusten, die in uw leden strijd voeren?”

„Gij begeert, en hebt niet; gij benijdt en ijvert naar dingen, en kunt ze niet verkrijgen; gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt.

Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt.” (Jakobus 4: 1–3.)

Ten tijde van dit schrijven waren de Joden in opstand tegen de Romeinen, ter verdediging van hun godsdienst en zij vochten tot verkrijging van de vrijheid waarop zij aanspraak meenden te mogen maken. Zij waren echter verdeeld in vele partijenschappen en hadden steeds onderlinge conflicten. Tegelijkertijd voerden zij oorlog tegen de heidenen in Egypte, Syrië en elders, waarvan zij er velen doodden en door wie zij op hun beurt op grote schaal werden vermoord.

Nu stelde Jakobus deze vraag: „Komen oorlogen niet voort uit wellust en begeerte?” Inderdaad kwamen de Joodse onderlinge twisten en plunderings-



oorlogen voort uit kwade begeerten. Deze zijn ook altijd de drijfveer geweest tot de oorlogen die de wereld hebben geteisterd en verwoest. Het ene volk begeert het grondgebied en de eigendommen van het andere of probeert zijn wil of zijn levenswijze aan een ander volk op te dringen, door zijn toevlucht te nemen tot geweld als middel om zijn doel te bereiken. De volkeren doden, moorden, verbranden en verwoesten have en goed van een ander volk totdat één van hen is overwonnen. De geschiedenis is een steeds zichzelf herhalende opsomming van opzettelijke en moedwillige vernietiging van goed en bloed. Het is heden ten dage niet anders dan het in het verleden altijd is geweest en intussen roept en bidt het volk om vrede.

Het woord vrede komt veelvuldig in de Schriften voor en het heeft vele betekenissen. In het klassieke Grieks slaat dit woord op het ophouden, het staken of de afwezigheid van vijandelijkheden tussen de elkaar bekampende strijdkrachten. Deze omschrijving is zonder meer het tegengestelde van oorlog of strijd. Het Nieuwe Testament heeft echter een veel vèrstrekkender betekenis aan dit woord toegekend. Ten dele is dit toe te schrijven aan de invloed van het Hebreeuwse woord voor vrede, dat een veel allesomvattender betekenis heeft. Het werd gewoonlijk gebruikt als een soort groet als mensen elkaar ontmoetten of van elkaar afscheid namen: „Vrede zij met u.“

In Markus 5:34 zegt Jezus: „Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.“ Op de avond van de dag der opstanding kwam Hij naar de plaats waar de discipelen bijeenvergaderd waren en zeide tot hen: „Vrede zij ulieden!“



„En dit gezegd hebbende, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan waren verblijd, toen zij de Here zagen. Jezus dan zeide wederom tot hen: Vrede zij ulieden . . .“ (Joh. 20:19–21.)

Paulus heeft deze begroeting opgenomen in de beginregels van zijn brieven, evenals de andere schrijvers der in de Bijbel voorkomende zendbrieven.

Dit woord is ook wel gebruikt in het Nieuwe Testament met betrekking tot de „huiselijke vrede“ tussen man en vrouw (I Kor. 7:15), op een goede verstandhouding in het gehele gezin (Matth. 10:34), en in vele gevallen op prettige persoonlijke verhoudingen met elkaar. Het woord is ook gebruikt in de betekenis van „vrede des harten“ of gemoedsrust en kalmte en van de juiste verhouding tussen God en de mens.

Doordat er dus verschillende definities van gegeven worden, kan het gebeuren dat zij die vrede zoeken, streven naar uiteenlopende toestanden, zonder onderling verband. De vrede waarnaar de wereld verlangt is een tijd waarin de vijandelijkheden

worden gestaakt, maar de mensen beseffen niet, dat vrede een staat of gemoedsgesteldheid is, waarin een mens alleen komt te verkeren op bepaalde door God vastgestelde voorwaarden en anders niet.

In een „danklied der verlostten“ uit Jesaja komen deze woorden voor: „Het is een bevestigd voor-nemen, Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd.“ (Jes. 26:3.) Deze „totale“ vrede waarvan Jesaja melding maakt wordt alleen ons deel door geloof in God. De ongelovige wereld begrijpt dit niet.

Bij de laatste gelegenheid dat Jezus met de Twaalven het avondmaal gebruikte, waste Hij hun de voeten, brak hun het brood en reikte hun de drink-beker toe en toen, nadat Judas uit hun midden was verdwenen, sprak de Meester nog wat uitvoeriger met hen. Hij vertelde hun o. a. van Zijn ophanden zijnd sterven en over de erfenis die Hij hun ieder persoonlijk naliet. Hij had geen goederen, bezittingen of rijkdom vergaderd. Het bijbels verslag spreekt van geen ander bezit dan de kleding die Hij droeg en deze werd daags na de kruisiging verdeeld onder de soldaten, die over Zijn mantel het lot wierpen. Zijn nalatenschap gaf Hij aan Zijn discipelen in deze eenvoudige, maar toch diepzinnige woorden: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaad.“ (Joh. 14:27.)

Hij gebruikte daarbij de Joodse vorm van begroeting en zegenbede: „Mijn vrede geef Ik u.“ Deze groetenis, dit legaat, zou niet in de gewone zin door hen mogen worden opgevat, want, zeide Hij: „... niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u.“ Geen vrome, maar zinledige wens, niet enkel een beleefheidsvorm, zoals wereldse mensen die woorden zo maar uit gewoonte gebruiken, mar Hij gaf hun vrede als de Bewerker daarvan, als de Vrededorst. Hij verleende hun die vrede en zei tot hen: „Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaad.“ Binnen enkele uren daarna zouden zij aan leed en beproeving worden blootgesteld, maar met Zijn vrede in het hart zouden zij hun vrees kunnen overwinnen en standvastig blijven.

Het laatste dat Hij tot hen zei voordat Hij het slotgebed uitsprak op die gedenkwaardige avond was dit: „In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.“ (Joh. 16:33.)

Er is geen vrede beloofd aan hen die God verwerpen, die Zijn geboden niet willen onderhouden of die Zijn wetten overtreden. De Profeet Jesaja sprak over het verval van zeden en de verdorvenheid der leiders en vervolgde daarna zijn vermaningen met

deze woorden: „Doch de goddelozen zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op. De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede.“ (Jes. 57:20 en 21.)

De onrechtvaardigen en de goddelozen hebben geen vrede en door hun daden verstoren zij ook de vrede van anderen. Onrust en chaos in de wereld zijn meestal veroorzaakt door enkelingen of door een minderheid, die miljoenen onschuldigen hebben doen lijden. Evenals in vroegere tijdperken, zien ook tegenwoordig de onschuldige slachtoffers van onderdrukking vol hoop uit naar de vrede. Deze kan niet worden teweeggebracht door oproerige demonstraties met spandoeken of plakkatens en zelfs niet door het staken der vijandelijkheden. Er kan alleen vrede komen op de manier zoals de Here de Twaalven Zijn vrede gaf, en „niet zoals de wereld hem geeft.“

Eén van de grote schrijvers heeft gezegd: „Vrede zit niet in uiterlijkheden, maar woont in de ziel; wij kunnen hem bewaren, ook temidden van de bitterste pijn, als onze wil vastberaden en onderworpen blijft. Vrede in dit leven vloeit voort uit kalme berusting en niet uit ontheffing of vrijwaring van leed.“ (Fenelon.)

Emerson schreef: „Niets of niemand kan u vrede geven dan uzelf alleen; niets kan u vrede geven dan het zegevieren van uw beginselen.“ (Verhandeling over zelfvertrouwen.)

Deze principes nu maken deel uit van het Evangelie van Jezus Christus. Onverschilligheid ten opzichte van de Zaligmaker of het in gebreke blijven om Gods geboden te onderhouden brengt een gevoel van onveiligheid teweeg, men is dan niet zeker van zichzelf en ten prooi aan innerlijke kwelling, verwardheid en strijd. Dit is wel het tegendeel van vrede. Vrede krijgt men alleen door onvoorwaardelijke overgave — overgave aan Hem, Die de Vrededorst is en de macht heeft ons vrede te schenken.

Men kan in een prachtige en vredige omgeving leven, maar toch door innerlijke tweespalt en disharmonie voortdurend in een staat van onrust verkeren. Anderzijds kan men zich temidden van de volslagen verwoesting en het bloedvergieten van een oorlog bevinden, maar toch de klare rust van een onuitsprekelijke vrede in het hart hebben. Als wij zien naar de mens en al wat er in de wereld gebeurt, vinden wij enkel onvrede en verwarring, maar als wij ons tot God willen wenden, dan zullen wij vrede vinden voor onze rusteloze ziel. Dit werd ons duidelijk gemaakt door deze woorden van de Heiland: „In de wereld zult gij verdrukking hebben“ (Joh. 16:33) en toen Hij Zijn geestelijke erfenis aan de Twaalven en daarmee aan de gehele mensheid

overdroeg, zei Hij: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft . . .“ (Joh. 14:27.)

Deze vrede kunnen wij ook nu vinden, in een wereld vol strijd, als wij slechts Zijn grote gave willen aannemen en verder ook Zijn uitnodiging willen aanvaarden, welke luidt: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.“ (Matth. 11 : 28 en 29.)

S. DILWORTH YOUNG



Gehoorzaamheid- de eerste wet des hemels

Jaren geleden woonde President Charles W. Penrose van het Eerste Presidentschap een avondmaalsvergadering bij in de Richards Wijk te Salt Lake City. Vlak vóór de aanvang der vergadering liep President Penrose het middenpad van de kapel af naar de kansel toe, vergezeld door de bisschop. Toen hij bijna halverwege was, stond hij stil, wendde zich tot de bisschop en vroeg hem: „Wie heeft dat bord daar opgehangen?“ „Dat bord“ was een plakkaat dat aan de voorzijde van het spreekgestoelte was bevestigd en waarop te lezen stond: „Orde is de eerste wet des hemels.“

De bisschop wist het niet, maar veronderstelde dat het bord daar was aangebracht door één van de hulporganisaties. Er werd verder niets meer over gezegd. De tocht over het middenpad werd voortgezet en de vergadering werd als gewoonlijk geopend.

Ik weet niet over welk onderwerp President Penrose voornemens was geweest te spreken toen hij de kerk binnenkwam, maar toen hij opstond om te spreken, zei hij dat orde niet de eerste wet des hemels is, maar gehoorzaamheid. De volgende 45 minuten besteedde hij aan het aanvoeren van voorbeelden en schriftgedeelten tot staving van deze stelling. Wat op mij, toen nog een jongen, de meeste indruk maakte, was dat door gehoorzaamheid orde tot stand kan worden gebracht en dat er zonder gehoorzaamheid geen orde zal heersen, maar chaos.

Deze vrede beschermt ons tegen de beroeringen der wereld. De wetenschap dat God leeft, dat wij Zijn kinderen zijn en dat Hij ons liefheeft, is als een verzachtende balsem voor het verontruste hart. Het antwoord op het zoeken naar vrede ligt in het geloof in God en in Zijn Zoon Jezus Christus. Dit zal ons thans en in de hierna volgende eeuwigheid vrede schenken.

Ik geef getuigenis dat Jezus de Christus is, de Verlosser der wereld, en dat dit Zijn Kerk is, en ik doe dat in Zijn heilige naam, Amen.

We weten allemaal welke openbaring aan Abraham werd gegeven aangaande de bedoeling van de Here God:

En er stond één in hun midden, die gelijk God was, en hij zeide tot hen, die bij hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen; En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.“ (Abraham 3 : 24–25.)

Wij hebben geleerd, dat wij ten einde de Here te kunnen gehoorzamen, Zijn dienstknechten moeten gehoorzamen. Iedere presiderende ambtenaar dient in gerechtigheid te worden gehoorzaamd in het gebied waarover zijn presidentschap zich uitstrekt. Het is dus duidelijk, dat wij de President van de Kerk, de president van de ring, de bisschop van de wijk en de quorumpresident elk op hun eigen terrein gehoorzaamheid betonen. Ten slotte is daar de noodzaak van het gehoorzamen aan onze ouders, waarvan door velen wordt vergeten dat ook dit door de hemel wordt vereist. Maar al te vaak beseffen onze kinderen niet, dat gehoorzaamheid tegenover hun ouders één van de beginselen van het Evangelie is. Onze jonge mensen voelen meestal wel dat ze gehoorzaamheid verschuldigd zijn ten aanzien van de wet tienden en de wet van het vasten. Ze weten ook wel, dat ze de Zondagsschool, de OOV of het Jeugdwerk moeten bijwonen. Ze voelen zich schuldig als ze de avondmaalsvergadering niet bezoeken en over het algemeen weten ze genoeg om te begrijpen dat overtreding van de wet van kuisheid inbreuk op de wet van God betekent. Te veel van onze kinderen beschouwen ongehoorzaamheid tegenover hun ouders echter niet zozeer als het overtreden van goddelijke geboden als bijvoorbeeld het zondigen tegen de wet van tienden. De schuld voor dit gemis aan gehoorzaamheid hoeft nog niet eens altijd bij de kinderen te liggen. Kinderen weten alleen wat hun is bijgebracht en als hun niet wordt geleerd deze eerste wet

des hemels te begrijpen en na te komen, dan kan dit redelijkerwijs niet van hen worden verwacht.

Er bestaat een schriftuurplaats, waarin dit verband tussen kennis en gehoorzaamheid van kinderen op duidelijke wijze naar voren wordt gebracht, namelijk:

„Voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.” (Leer en Verbonden 68:25.)

Alhoewel in deze openbaring alles wat kinderen moet worden bijgebracht niet met name wordt genoemd, is het stellig wel duidelijk dat ouders hun kinderen moeten onderwijzen als zij willen dat de kinderen hetgeen hun geleerd is in acht zullen nemen.

Gezinsavonden en de dagelijkse omgang met onze kinderen stellen ons in de gelegenheid dit onderricht te geven. Als ze nog klein zijn, moet men kinderen leren hun ouders en onderwijzers te gehoorzamen. Als ze op wat rijpere leeftijd komen (tussen 12 en 20) dienen ze te begrijpen, dat de grotere vrijheid die ze dan genieten (het opgroeien van kind tot volwassene is immers een geleidelijk voortschrijden naar grotere vrijheid) gepaard gaat met een nieuwe verantwoordelijkheid om de wetten na te leven waarop die vrijheid is gegrondvest. Het is duidelijk bij de wet bepaald dat kinderen hun ouders in alle gerechtigheid moeten gehoorzamen totdat ze wettelijk volwassen zijn. Dit is niet iets dat door de ouders met geweld moet worden afgedwongen, maar veeleer een verplichting die de kinderen vrijwillig dienen na te komen. Men behoort de kinderen te leren, dat zij hun ouders gehoorzaam moeten zijn in dezelfde geest als waarin zij hun tienden betalen, de avondmaalsvergaderingen bezoeken of eenmaal per maand vasten.

Het is een gebod van God.

Onze eerste ouders hebben hiervan het voorbeeld gegeven. Nadat hij samen met Eva de hof van Eden had verlaten, hoorde Adam de stem des Heren uit de richting van de hof komen, die hem gebod een offer te brengen. Door deze stem werd geen verdere uitleg gegeven hieromtrent, maar het werd hun zonder meer geboden dit te doen en Adam en Eva gehoorzaamden.

Het duurde een hele tijd, gedurende welke zij zich uitdrukkelijk aan dit gebod hebben gehouden, voordat er een engel verscheen die aan Adam vroeg

waarom hij offers bracht. Zijn antwoord was kort, doch waarheidsgetrouw. Het luidde:

„Ik weet het niet, maar de Here gebod het mij.” (Mozes 5:6.)

In dat antwoord ligt het voorbeeld besloten dat door alle kinderen dient te worden opgevolgd. Als ouders hun kinderen zeggen dat ze voor twaalf uur thuis moeten zijn na een feestje of dat ze de auto niet mee mogen nemen of dat ze zulke nauwe kleren niet moeten dragen of dat hun jurken te kort zijn of dat hun zakgeld deze maand niet kan worden verhoogd of dat het grasperk zaterdag moet worden gemaaid, dan moet het antwoord van de kinderen zijn: „Dat doen we dan.” De Here heeft Adam geen reden opgegeven. Kinderen moeten ook niet altijd verwachten dat hun ouders hun de redenen zullen opgeven waarom ze gehoorzaam moeten zijn, hoewel de meeste ouders dit met genoegen zullen doen.

Ik sta versteld over de pijnlijke nauwkeurigheid waarmede de Here te werk gaat op het gebied van de gehoorzaamheid aan de wetten die Hij Zelf heeft ingesteld.

Denkt u maar eens aan die nacht van de 21ste september 1823, toen Joseph Smith tot driemaal toe door Moroni werd bezocht en hoe Joseph de volgende dag, daar hij zich ziek gevoelde, naar huis werd gestuurd om uit te rusten. Hij klom over de heining en viel in onmacht. Toen hij weer tot bewustzijn kwam, stond Moroni daar weer, die tot hem zei dat hij naar zijn vader moest gaan en hem alles moest vertellen wat er was gebeurd. En waarom? Om meer dan één reden, maar één daarvan was dat hij Joseph had geboden naar de heuvel Cumorah te gaan. Zonder zijn vaders toestemming kon Joseph echter de boerderij niet in gemoede verlaten. Zo luidde de wet. Doorgaans werd er dwang gebruikt om hieraan de hand te kunnen houden. Om de boerderij dus te kunnen verlaten en naar die heuvel te gaan, moest Joseph eerst de toestemming van zijn vader zien te verkrijgen. Nadat hij verslag had uitgebracht over hetgeen er was gebeurd, vertelde zijn vader hem dat dit van God was en dat hij moest gehoorzamen.

Ik herinner me geen enkele keer dat Joseph zijn vader verlof vroeg om het een of ander te doen nadat hij eenentwintig jaar was geworden, maar tot dat tijdstip was hij volkomen gehoorzaam.

Zo is het ook met u en met mij en met onze kinderen. Laat ons als ouders ons bezig houden met de opvoeding van onze kinderen en hun daarbij het gebod van gehoorzaamheid jegens de ouders bijbrengen.

Laat de kinderen leren dat dit een goddelijk gebod is dat moet worden nagekomen. Laat ons hun

ook leren, dat dit de grote herstelling van het Evangelie is, zoals die door de profeten van ouds was beloofd. Laat ons hun bijbrengen, dat de grondslag voor hun toekomstig welslagen in deze wereld en hun verheerlijking in de toekomstige wereld wordt gevormd door gehoorzaamheid aan hun ouders en aan hen die over hen gesteld zijn, van de quorum-leider af tot de President van de Kerk toe.

Wij leven in het laatst der dagen. Dit is de laatste bedeling. Door bemiddeling van onze President McKay als profeet, ziener en openbaarder mogen wij het door de Here God ingegeven woord horen, als wij slechts willen luisteren en gehoorzaam zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen.



BOYD K. PACKER
assistent van
de Raad der Twaalven

„De kinderen zijn een erfdeel des Heeren“

Mijn geliefde broders en zusters,

Een paar dagen geleden vergaderden de algemene autoriteiten der Kerk in de bovenzaal van de tempel om zich voor te bereiden op de algemene conferentie. President McKay vermaande ons om ons vrij te voelen, volkomen vrij en ongeremd. Op grond van deze uitnodiging wil ik nu met eerbiedige schroom een onderwerp behandelen, waarop ik voordien niet nader had willen ingaan.

Een paar jaar geleden lagen twee van onze kleine jongens op het kleedje voor de haard met elkaar te stoeien. Op een gegeven moment hadden ze dat stadium bereikt – u weet wel – waar het lachen overgaat in huilen en het spel ontardt in een waar gevecht. Zachtjes werkte ik mijn voet tussen hen in en trok daarmee de oudste jongen (die toen juist vier jaar oud was) overeind op het kleedje, terwijl ik zei: „Hé daar, kleine aap, bedaar eens wat.“ Hij sloeg zijn armpjes over elkaar en keek me verbazend ernstig aan. Zijn kleine-jongenstrots was gekrenkt en hij protesteerde: „Pappa, ik ben geen aap, ik ben een mens.“ Ik dacht eraan hoe diep ik hem liefhad en hoezeer ik wenste dat hij „een mens“ zou worden – een persoonlijkheid van eeuwige waarde. Kinderen zijn immers „een erfdeel des Heeren...“ (Ps. 127:3.)

Deze les is me bijgebleven. Onder de vele dingen die wij van onze kinderen hebben geleerd ist dit misschien wel de meest ontvullende ervaring geweest. Veel van wat ik weet – van wat werkelijk waard is om geweten te worden – heb ik van mijn kinderen geleerd. Het ouderschap is werkelijk de beste opvoeding die men kan krijgen. Onze kinderen en de kinderen en de opgroeiende jeugd in der Kerk zijn voortreffelijke leermeesters. Laat mij nog twee van die lessen verhalen.

In de dagen van de nederzettingen der pioniers was het niets ongewoons er in een wijk een ordebe-waarder op na te houden, die onder leiding van de bisschop belast was met het toezicht op de tieners, ten einde een ordelijk gezag onder hen te handhaven.

Eens op een zondagavond, na de avondmaalsvergadering, trof de wijk-ordebewaarder in de kleine nederzetting Corinne bij het kerkgebouw een rijtuigje met een paar tieners aan. Daar het immers zijn plicht was de jongelui in het oog te houden, sloop hij stilletjes naar het wagentje toe om eens te kijken wat er aan de hand was. Hij slaagde erin een niet al te dikke boom te bereiken vlak bij het koetsje, juist toen de maan door de wolken brak. Hij moest min of meer in de houding staan om ongezien te kunnen blijven, maar hij kon met gemak alles horen wat er in het rijtuigje voorviel.

Toen hij later aan de bisschop verslag uitbracht van dit incident, vertelde hij wat er was gebeurd. Er waren wat grapjes verteld, er was veel gelachen en gebabbeld, zoals dat onder jongelui van die leeftijd gebruikelijk is. Hij zei dat ze ook verschillende liedjes hadden gezongen. De bisschop onderbrak zijn verslag met de vraag: „Nu, was daar iets niet in orde dan?“ Zijn antwoord luidde: „Ja! Ik, die daar achter die verwenste boom stond.“ Onze jeugd geeft ons ouderen altijd weer lessen en zelfs nog ernstige en heilige lessen ook.

President Joseph T. Bentley presideerde destijds over de Mexicaanse Zending. Ik weet nog hoe ik hem eens een voorval heb horen vertellen, dat naar ik meen ergens in Mexico had plaatsgevonden. Bij een auto-ongeluk was een elfjarige jongen ernstig gewond geraakt. Tegen de tijd dat ze hem naar de dokter hadden gebracht, stierf hij bijna wegens bloedverlies. Op zoek naar een donor voor een noodtransfusie besloot de dokter het zevenjarige zusje van de jongen als zodanig te laten optreden. Hij legde het kleine meisje uit dat haar broer op sterven lag en vroeg of ze bereid was haar bloed te geven om zijn leven te kunnen redden. Het kind verbleekte van angst, maar het volgende ogenblik had

ze er in toegestemd het te doen. De transfusie geschiedde en de dokter kwam naar het kleine meisje toe. „Hij krijgt al weer kleur op zijn gezicht,” zei hij. „Het ziet er naar uit dat hij beter zal worden.” Ze was blij dat het met haar broer in orde zou komen, maar zei toen: „Maar dokter, wanneer ga ik nu dood?” Ze had al die tijd gedacht, dat ze niet alleen maar wat van haar bloed afstond, maar letterlijk haar leven gaf om een ouder broertje te redden. De jeugd leert ons wel prachtige lessen!

Waar het ouderschap zo'n heerlijke belevenis is, hoe belangrijk is het dan, er eerbied voor te hebben. Vaak ontvang ik brieven en niet zelden komen er jonge echtparen bij mij, vooral studerende jongelui, die zich veel moeite geven om een hogere studiegraad of titel te behalen en ze vragen mij dan om raad aangaande de komst van kinderen in hun leven.

Nog nooit tevoren is er een generatie opgegroeid in een omgeving waar zo oneerbiedig door velen over het leven wordt gesproken en nog nooit is er zo van alle kanten op aangedrongen dat men de plichten van het ouderschap dient te vermijden. Nog nimmer heeft men het de mensen zo gemakkelijk gemaakt om dat tere pad des levens te versperren waarlangs nieuwe geesten de sterfelijkheid moeten betreden.

Verscheidene jaren geleden, toen ik de Kerk vertegenwoordigde aan de Universiteit van Montana, had ik zitting in een commissie, samen met vertegenwoordigers van verschillende andere kerken. De voorzitter vroeg ons, elk op zijn beurt te antwoorden op de vraag: „Geloof u in planmatig ouderschap?” Ik antwoordde volmondig „Ja!” en ik voegde er aan toe: „Wij maken plannen voor het stichten van gezinnen.”

Als er jonge echtparen bij mij komen, stellen ze vaak met name deze vraag: „Hoeveel kinderen moeten wij zien te krijgen?” Deze vraag kan ik niet beantwoorden, want het ligt niet op mijn terrein dat te beoordelen. Bij sommige mensen zijn er geen gezondheidsredenen waarom zij hun kindertal zouden moeten beperken en misschien worden er in hun gezin ook wel een aantal kinderen geboren. Sommige goede ouders die een groot gezin hadden willen hebben, zijn slechts met één of twee kinderen gezegend. Het komt ook voor, dat echtparen die prachtoeders zouden zijn, niet in staat zijn om natuurlijke nakomelingen te verwekken en die de wonderbaarlijke ervaring opdoen kinderen van andere mensen op te voeden. Planmatig ouderschap houdt nog heel wat meer in dan alleen maar kinderen krijgen. Er is in ons leven niets waarbij we met meer overleg te werk dienen te gaan dan bij het overwegen van de verantwoordelijkheden van het ouderschap.

Ik ben bezorgd over onze jonge mensen, omdat zij dikwijls in een moeilijk parket zitten, in het bijzonder wanneer de eigenmachtige beperking van de gezinsgrootte wordt voorgesteld als een goede daad tegenover de gemeenschap.

In dit geslacht wordt er zonder onderscheid reclame gemaakt voor de verkoop van bepaalde producten. Nieuwe medische vindingen die mogelijkere zouden kunnen worden aangewend om levens te behouden en de levensduur van zieken en zwakken te verlengen worden gepropageerd — zelfs onder de ongetrouwde jeugd — als middelen om leven te voorkomen of te vernietigen.

Men houdt jonggehuwden voortdurend voor, dat het ouderschap betekent dat men niet meer in de gelegenheid zal zijn een studie voort te zetten of het in een beroep verder te brengen; een voorstelling van zaken waarvan zij in hun latere leven zullen inzien dat zij verkeerd is geweest.

Of u met vele kinderen gezegend zult worden of slecht enkele of dat u misschien ondervinding in het ouderschap zult opdoen door het grootbrengen van kleintjes die geen eigen tehuis meer hebben, is iets dat u te weten zult komen in het verdere verloop van uw leven, maar ik wil u wel op het hart drukken en u waarschuwen, dat u het ouderschap met eerbied dient te benaderen. Als u samen het huwelijksverbond sluit en het u dus vrij staat een rol te spelen bij het scheppen van nieuw leven, als u op de drempel van het ouderschap staat, weet dan dat u staat op heilige grond. Geef u er ook rekenschap van, dat juist op dat terrein van de grootste mogelijkheden de valstrikken van de hardnekkigste verleiding zijn uitgezet.

Wij zijn dankbaar voor ons gezin en voor al onze kinderen. We hebben zoveel van ze geleerd, waarbij ook wel eens dingen waren waarvan we ons niet bewust waren dat wij ze moesten leren kennen. Elk van onze kinderen is nodig in ons gezin en wij mogen ze stuk voor stuk graag en ik zeg nogmaals, veel van wat ik weet, veel kennis die er werkelijk op aan komt in het leven, heb ik van onze kinderen geleerd.

Tot de jonggehuwden zeg ik: Nadert eerbiedig tot uw Vader in de hemel bij het nemen van deze enorm belangrijke levensbeslissingen. Zoek inspiratie uit de leringen van het Evangelie van Jezus Christus. Groei dichter naar Hem toe. Misschien zult u dan, evenals Hij, ertoe komen om te zeggen: „Laat de kinderkens tot mij komen en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods.” (Markus 10: 14.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Moeder is er altijd

DOOR LORIN F. WHEELWRIGHT

Waaruit bestaat eigenlijk die dierbare band, waardoor een kind aan zijn moeder is verbonden? De betekenis hiervan is vervat in dat ene wonderheerlijke woordje „liefde“. Een kind dat van moederliefde verstoken blijft is voorzeker misdeeld, omdat het diep in zijn binnenste toch steeds zal smachten naar verwantschap. Zijn hartje hunkert naar moeders leiband, die symbolisch is als een reddingslijn, waaraan het zich bij het opgroeien in de wereld kan vastklampen. Niet minder tragisch is het lot van een kind, dat in diezelfde leiband verstrikt raakt en zichzelf daaruit nooit kan bevrijden. Die uiterst tere en toch zo allerbelangrijkste band tussen moeder en kind moet wel zeer bekwaam zijn geweven, zodat hij sterk genoeg zal zijn om het in tijden van spanning uit te houden, maar toch ook weer los genoeg om te worden ontbonden als de rijping van het kind zulks vergt.

Wij kunnen onze Moederdagviering overladen met een bepaalde overgevoeligheid, waardoor het inzicht van verstandige ouders over het hoofd wordt gezien, dat zegt: „Leer het kind op eigen benen te staan.“ Wij moeten nooit vergeten dat er iets bestaat, waartegen het nuchtere verstand het moet afleggen. Hiermede bedoelen wij het denken aan moeder, wier invloed altijd merkbaar is, ook al is haar eigenlijke wezen ergens anders. Ze is er toch steeds om het kind iets te leren en het te leiden en te vertroosten. Ze is er altijd om ons naar huis te roepen als de avond valt en ons in bescherming te nemen als anderen ons vijandig gezind zijn, om in ons te geloven als anderen sceptisch tegenover ons staan en om vertrouwen in ons te stellen, waar anderen twifelen. Dit besef dat moeder er is, zet zich vast in het bewustzijn van een kind en het neemt toe, naarmate moeders invloed zijn zieltje beroert op gevoelige momenten van hunkering, hoop en geluk.

Laat ons de banden waardoor wij ons aan onze moeders verbonden weten dan liefdevol in ere houden en bedenken, dat er lang na het los maken van de leiband onzer kindsheid een nog veel sterkere band overblijft, die ons eeuwig aan haar bindt – een band, geweven uit de tere draden van liefde en verstrekt door de heilige verbonden van het eeuwig ouderschap. Wij kunnen onze moeders eren door deze banden zo ongeschonden intact te houden dat wij eenmaal, bij het betreden van de celestiale sfeer,



ons weer met ons gezin kunnen verenigen. Dan zullen wij in de letterlijke zin van het woord weer thuis komen bij een moeder, die er altijd is geweest, die ons aldoor heeft liefgehad, die steeds voor ons heeft gebeden en onophoudelijk op onze behouden terugkeer heeft gewacht.



Moeder, uw zang heeft mij zachtken gesust,
Als nachtelijk noodweer mijn slaap had verstoord;
Moeder, uw handen omvatten mij teer,
Gewiegd in uw armen hervond ik mijn rust.

Moeder, dan blonk in uw ogen een traan,
Flonk'rend als sterren in duistere nacht;
Moeder, mij maakte geen onweer meer bang
Wanneer ik uw hart zo vlakbij voelde slaan.

Moeder, uw stem sprak mij liefderijk toe,
Leerde mij gaan in gebed tot mijn God;
Moeder, zo werden uw woorden voor mij
Lichten, mij leidend bij al wat ik doe.

Moeder, al roept 't leven mij ver eens van huis,
Verdwalen zal nimmer mijn zwerende ziel,
Want, Moeder, uw liefde houdt dicht mij bij u,
En voert eenmaal veilig uw kind ook weer thuis. ¹⁾

¹⁾ Nederlandse versie door zr. E. de Jong.

Een boodschap aan onze moeders

DOOR META BRO

Meta Bro is een free-lance schrijfster. Ze woont in Burbank, Californië.



Art by Dale Kilbourn

Opmerking van de schrijfster:

Hang dit stukje hier of daar op waar u het gemakkelijk nog eens door kunt nemen in geval van nood – bijvoorbeeld als u uit New York een kaart ontvangt van een ongetrouwde vriendin, die schrijft: „Ik bezoek alle voorstellingen en amuseer me reusachtig, was jij ook maar hier!“ Of als uw dochtertje krijgt: „Mams, nu hoort u het zelf eens – ik zeg nooit meer een woord tegen m'n broertje.“ In plaats van een pilletje in te nemen, leest u dan deze boodschap en dan zegt één van uw kinderen misschien later, bij het naar bed gaan, wat één van de mijne eens tegen me zei: „Ik hoop dat het in de hemel net zo zal zijn.“

We hebben er allemaal wel eens van gehoord of gelezen en misschien zelfs behoren wijzelf er wel toe – die ontevreden moeders, die zo verlangen naar bevrijding uit de „alledaagsheid“ van hun leven en die zich beklagen, dat hun ware persoonlijkheid

ten onder gaat, omdat de eindeloze taken waarvoor een huisvrouw en moeder zich gesteld ziet geen tijd overlaten voor de vervulling van haar persoonlijke verlangens. Er zijn moeders die denken, dat de wereld aan hen voorbijgaat, terwijl zij de beste jaren van hun leven moeten doorbrengen met afwassen, vuile neusjes afvegen en schone luiers omdoen. Zij verlangen naar een klein aandeel in de roem en eer, de opwinding en de verworvenheden der wereld. Ze zeggen, dat ze zich wel eens als menselijke wezens willen voelen in plaats van Manusjes-van-alles, die al maar rondrennen om aan de behoeften van hun gezin te voldoen. Tot die moeders in het bijzonder wil ik deze boodschap richten: Wij moeders hebben geen medegevoel nodig. Wat wij nodig hebben is dat wij leren beseffen hoe gelukkig we zijn! Er is geen gelukkiger vrouw ter wereld dan een moeder die een klein kindje in haar armen houdt. Welke echt-

vrouwelijke vrouw zou het daarover niet met mij eens zijn? Waarom dan die ontevredenheid? Waarom dat gevoel dat wij ons de grote sensaties en successen van het leven laten ontgaan? Als wij naar eer en geweten beantwoorden aan ons kostbaar geboorterecht door toegewijde vrouwen en moeders te zijn, zullen de grootste sensaties en successen van het leven de onze zijn. Hoe? Hier volgt een opsomming van al wat ons moeders ten deel valt:

ROEM: Omdat wij als moeder voor ons kindje de hele wereld zijn.

EER: Als moeder zijn wij voor ons kind het ideaal.

PRESTATIES: Als moeder zijn wij degenen die een heerlijke maaltijd weten te bereiden en een mooie jurk kunnen maken.

VERVULLING: Als moeder schenken wij de leden van ons gezin warmte en begrip en wij ontvangen wederkerig eveneens warmte en begrip van hen die wij het meest liefhebben: onze man en onze kinderen.

Welke andere soorten levensvervulling en zelfontplooiing kunnen ooit zo lonend zijn en zo volkomen bevredigend? Als wij ons beklagen over de „alledaagsheid“ van ons leven, mogen we wel eens denken aan die vrouwen, voor wie de „alledaagsheid“ nog veel enger begrensd is – vrouwen die acht uren per dag achter een toonbank moeten staan en proberen te voldoen aan de verlangens van het publiek; vrouwen die tussen vier muren op kantoren zitten en urenlang saaie statistieken moeten typen en vrouwen in fabrieken die steeds maar weer hetzelfde moeten doen!

Natuurlijk wordt het ons moeders wel eens allemaal te veel en raken we soms overwerkt. Vaak kunnen wij met recht zeggen: „Ik wil nu wel eens even op mezelf zijn!“ Ik hoop dat we zo nu en dan er eens uit kunnen vliegen. Als we van mensen om ons heen houden, kunnen we actief worden in het van de Kerk uitgaande werk, we kunnen lid worden van allerlei verenigingen op cultureel gebied. Als we ervan houden iets nieuws te leren, kunnen we cursussen voor volwassenen volgen naar eigen keuze. Door dergelijke omgang met anderen en zelfontwikkeling worden we dan levendiger en interessanter gezelschap voor onze familieleden. Het is evenwel te hopen, dat wij van deze activiteiten buiten ons gezinsleven zullen genieten om onze persoonlijkheid af te ronden, maar niet uit een of andere rusteloze, teleurgestelde drang om „onze ware roeping“ te ontdekken.

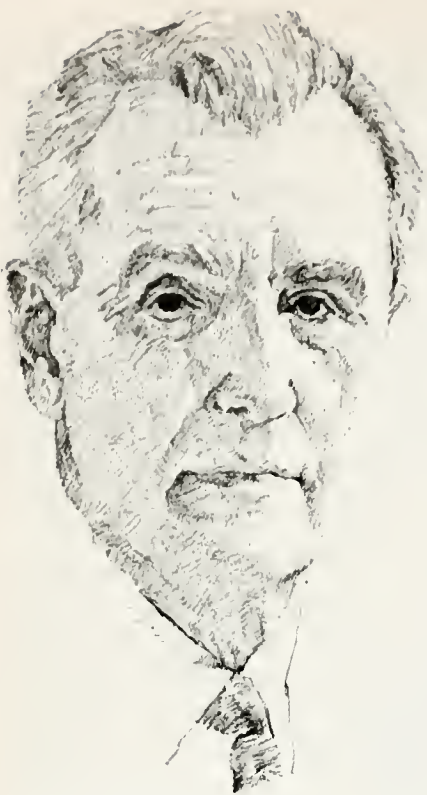
Moeders die zeggen: „Natuurlijk vind ik het heerlijk een getrouwde vrouw en moeder te zijn, maar ik wil ook zelf nog mens zijn, een afzonderlijk persoon“,

dienen te beseffen dat een goede vrouw en moeder zijn inhoudt, dat de beste, meest waardevolle en meest voldoening schenkende menselijke trekken die een vrouw kan hebben aan de dag treden. Zelfs kleine meisjes weten dit al – het is hun aangeboren met poppen te spelen en huis te houden zodra ze kunnen lopen en praten – ze drukken een pop zelfs nog wel eerder tegen zich aan. Als een moeder zegt dat ze een afzonderlijk persoon wil zijn, beleeft ze haar moederschap niet ten volle en doet ze zichzelf te kort. Ze behoort alles te geven en te nemen wat deel uitmaakt van de rol van een moeder, het meest gezegende menselijke wezen dat bestaat – en dat zijn bezittingen en verplichtingen van onschatbare waarde!

Er valt zoveel te beleven voor ons, als moeders, in ons eigen huis, als we er onze ogen, oren en harten maar voor willen openstellen om het te ontdekken – om te genieten van de stralende glimlach van onze baby, van de vertrouwende handdruk van ons kind en van de begripende liefde van onze man! Hier in ons eigen gezinsleven vinden wij al deze en nog andere ontastbare genoegens. Wij moeten geen kostbare jaren zomaar voorbij laten gaan zonder ze naar waarde te schatten en er ten volle van te genieten. Ze moeten in onze herinnering worden gegrift, zodat we er in later jaren telkens nog met vreugde aan kunnen terug denken.

„Wat voor herinneringen?“ vraagt u – het gekibbel van de kinderen, het eindeloze oprapen van kleren en speelgoed, het afwassen van stapels borden? Neen, dat mogen we rustig vergeten. Zelfs rozen hebben doornen. In plaats daarvan herinner ik mij hoe mijn kleine meisje worstelde met haar eerste koekdeeg en die keer dat ze in extase kwam binnengesnel met een pad in haar hand en vroeg of ik die in de afwasbak wilde zetten. Ik herinner mij de vergenoegde uitdrukking op het gezicht van mijn zoontje, toen hij een moeilijke maat op de piano onder de knie had gekregen (en hij was nog wel degene die zei: „Niks voor mij, hoor!“ toen hem gezegd werd, dat ook hij pianolessen moest gaan nemen).

Wij moeten onze ware aard leren ontdekken en ons van onze kracht bewust worden door in ons eigen gezin te leren geven en nemen – we moeten leren om even gelijkmoedig uit de dalen naar boven te klimmen als wij over de bergtoppen rijden – en altijd voor ogen houden, dat wij van dag tot dag het leven van onze kinderen vormen tot een patroon waarnaar ze zich op volwassen leeftijd zullen kunnen richten, waardoor we dus ONZE gedachten, ONZE woorden en ONZE daden onsterfelijkheid kunnen verlenen. En is dat soms geen zelfverwezenlijking?



Voor bisschoppen
en gemeentepresidenten

VAN DE
PRESIDERENDE
BISSCHAP

Ziezo, Bisschop, wat zullen we daar nu eens aan doen?

HET PROBLEEM:

De bisschop had er het eerst iets over gehoord dinsdagavond laat, toen de telefoon rinkelde en hij de ernstige stem hoorde van één van de leden van de Hoge Raad. Na een prettige uitwisseling van beleefdheden lachte de stem aan het andere eind van de lijn even een tikje verlegen en kwam toen ter zake:

„Zoals u weet, bisschop, hebben we zojuist onze wekelijkse vergadering van de Hoge Raad gehouden en men heeft mij gevraagd u op te bellen.” Er volgde een korte pauze. „We hebben het grootste gedeelte van de tijd besteed aan een beschouwing van de moeilijkheden die ons zijn voorgelegd door de Commissie Jeugdige Aäronische Priesterschapsdragers. Daarvan ben ik namelijk lid, zoals u wel zult weten, en we hebben een hele poos gesproken over het statistisch aspect hiervan.” Weer een pauze. „De president was helemaal niet te spreken over enkele wijken, met name diegene waar het zo minnetjes gesteld is met de opkomst voor de priesterschapsvergaderingen.”

De bisschop wachtte tot hij uitgesproken zou zijn, terwijl hij de woorden en de uiteenzettingen zorgvuldig in zijn oor knoopte. Hij vroeg zich af, hoe vaak hij zelf een dergelijk telefoongesprek had gevoerd: eerst vrolijk je ze een beetje op, maak ze een paar complimentjes; dan kom je ter zake en je gaat tot de aanval over.

„... het schijnt dus, dat het er in uw wijk niet zo best voor staat in vergelijking tot de rest van de ring. Om u de waarheid te zeggen, is de opkomst voor uw lerarenquorum nu al twee maanden achter elkaar het slechtst van allemaal geweest.”

De bisschop zat daar maar te luisteren. Hij begreep waarom hij dit telefoontje kreeg en hij begreep ook best dat het nodig was. Hij wist heel goed hoe het met zijn lerarenquorum gesteld was en hoe dat er statistisch ge-

zien bijstond, maar hij wist ook hoe het met de OOV en het Jeugdwerk ging. Die stonden bovenaan de lijst in de ringstatistieken. En op vele andere gebieden stond hij hoog aangeschreven. Diep in zijn hart voelde hij zich een tikje gepikeerd en hij glimlachte even toen de woorden van het Hoge Raadslid zijn gedachten doorkruisten: „...” en omdat dus de Aäronische Priesterschap uw voornaamste verantwoordelijkheid is, hadden wij zo gedacht, dat als u uw sterkste man zou inzetten als adviseur voor het lerarenquorum, dit beslist wel...”

De glimlach bestierf op zijn lippen. Hij scheen nu eenmaal overal in de eerste plaats verantwoordelijk voor te zijn; iedereen wilde van hem, dat hij zijn sterkste man in die ene sleutelpositie inzette. Intussen had iemand het zich tot taak gesteld om hem per telefoon eraan te herinneren dat de Aäronische Priesterschap inderdaad zijn voornaamste verantwoordelijkheid was. Maar wat kon hij eraan doen? Waar moest hij nog een sterke man vandaan halen om de leraren te versterken?

„Och, ik weet wel, dat u het verschrikkelijk druk hebt... ik wil u dus niet langer ophouden... De president zei nog dat ik u beslist moest feliciteren met het geweldige succes van uw OOV. Die is de beste van de hele ring, weet u...” Over het gezicht van de bisschop trok weer zo'n wrang lachje, terwijl hij de telefon ophing. Toch had die Hoge-Raadsman gelijk; hij had in de eerste plaats aan de Aäronische Priesterschap moeten denken. Hij had de laatste paar maanden heel veel tijd aan de OOV besteed en hij was dan ook inderdaad trots op de veelbelovende resultaten die hier zichtbaar begonnen te worden. Zodoende had hij echter zijn lerarenquorum misschien wel wat verwaarloosd.

Terwijl hij zo zat te denken ontsnapte hem een zucht. Het was nu erg laat geworden, maar zondagmorgen zou de zon helder schijnen als hij zijn raadgevers over dat

telefoontje zou vertellen. Even rilde hij bij de gedachte — hij kon zich precies voorstellen hoe dat zou gaan — hoe zijn tweede raadgever hem zou aankijken, als hij zich tot hem zou overbuigen en met die altijd en eeuwig opgewekte stem zou zeggen: „Ziezo, bisschop, wat zullen we daar nu eens aan doen?“

DE OPLOSSING:

Hij had verscheidene dagen de tijd gehad om zich hierop voor te bereiden, als deze vraag aan de orde zou worden gesteld, zoals hij wist dat het gebeuren zou. Hij was er nu volkomen gerust op. Hij had namelijk iets gedaan wat hij in lange tijd niet gedaan had: hij had het handboek voor de Aäronische Priesterschap zorgvuldig doorgelezen. Nu popelde hij van verlangen om hierover met zijn raadgevers van gedachten te wisselen. Hij wist nu immers precies wat er gedaan moest worden.

„Om u eerlijk de waarheid te zeggen, broeders, hoewel ik dat voorstel om een sterkere man in te zetten als adviseur van het quorum wel kan waarderen, vraag ik me af of onze moeilijkheid daarmee werkelijk zal worden opgelost. Ik bedoel dat ik persoonlijk van mening ben, dat Broeder Bennett in deze functie eerlijk zijn best heeft gedaan en ik zou niet weten waar we eigenlijk een beter iemand vandaan zouden moeten halen zonder één van de andere organisaties te ontwrichten. Ik meen dat die kwestie met het lerarenquorum diepere oorzaken heeft dan dat er alleen maar een krachtiger adviseur zou moeten komen.“

De bisschop leunde achterover in zijn stoel. Zijn raadgevers hadden al verscheidene jaren met hem samengewerkt en ze wisten beiden uit ervaring dat dit voor hen een uitnodiging inhield om er het hunne van te zeggen.

„Bisschop, omdat ik immers over de leraren ga, zou ik u graag willen bijvallen in uw ondersteuning van Broeder Bennett. Dat is een beste kerel. Maar ik wilde u er ook nog wel even op wijzen dat we een betrekkelijk klein quorum hebben — maar twaalf jongens. Als er maar vier jongens afwezig zijn, zitten we meteen al op 66 procent.“

„O, maar ik geloof toch eigenlijk niet dat het ons om percentages te doen is,“ zei de bisschop. „Ik meen dat hier sprake is van vier jongens. Wat de ring zegt is maar al te waar. Ons lerarenquorum is er slecht aan toe. Het enige verschil is dat zij er statistieken bij moeten halen, maar dat wij die percentages van hen namen kunnen geven, namen van jongens. Ik ben nog het meest bezorgd over die vier of vijf jongens die we blijkbaar gaan verliezen en vervolgens maak ik mij zorgen over het bestuur.“

„Het bestuur?“ riep de eerste raadgever uit. „Och kom, we hebben in dat presidentschap van het lerarenquorum immers onze beste jongens zitten? Dáár hebben we toch nog geen ogenblik last mee gehad?“ Hij zei dit op een toon die geen tegenspraak duldde, maar de bisschop haakte hier onmiddellijk op in:

„Inderdaad, nog geen ogenblik last van gehad, maar evenmin een ogenblik hulp.“ Hij was nu gereed om zijn standpunt te verdedigen en zijn bewering met bewijzen te staven. Hij leunde dus wat voorover en liet zijn beide handen op tafel rusten. „Broeders,“ zei hij, „ik ben van

mening dat wij tegenover het presidentschap van dit quorum te kort zijn geschoten en dat zij op hun beurt de jongens, die wij nu beginnen kwijt te raken, min of meer aan hun lot hebben overgelaten. Ik zou het zo willen stellen, dat het zo moet zijn dat wij de leiding over het presidentschap van de Aäronische Priesterschap voor onze rekening nemen en dat zij dan de opleiding van hun quorums ter hand nemen.“

De beide raadgevers schuifelden onrustig heen en weer op hun stoelen, maar hij vervolgde: „Weet u, ik heb na dat telefoontje iets bijzonders gedaan, iets wat ik niet meer heb gedaan sedert wij onze roeping in de bisschop ontvingen. Ik heb mijn handboek voor de Aäronische Priesterschap eens afgestoft en heb het doorgelezen — woord voor woord! En ik wil u wel zeggen dat wij in gebreke zijn gebleven wat betreft de opleiding van deze jongens, die eenmaal leiders in de Kerk moeten worden.“

Hij zweeg en liet zijn woorden eerst eens even bezinken. „Kijk, hoe kunnen wij nu ooit verwachten dat ze respect zullen krijgen voor het priesterlijk gezag, als wij ze maar zo te hooi en te gras eens een bestuursvergadering met ons laten houden? Wanneer heeft die vergadering voor het laatst plaatsgehad of, wat nog belangrijker is, wanneer hebben zij een bestuursvergadering gehouden, waarin zij metterdaad de verantwoordelijkheid op zich hebben genomen ten aanzien van het opnieuw interesseren van hun inactieve leden? Of voor het zich houden aan de hun eenmaal opgedragen taken?“

„Als één van de leraren een taak op zich neemt en het dan laat afweten, wie valt er dan voor hem in? Een lid van het presidentschap. Maar wordt de persoon in kwestie hier ooit over aangesproken? Ontvangt hij ooit een goede raad of waarschuwing, treedt iemand hem met liefde tegemoet en is er iemand die hem vermaant?“ Er viel nu een wat langduriger stilte. „Ik blijf er bij en ik zie nu heel goed in, dat de verantwoordelijkheid voor het op orde brengen van het quorum niet op onze weg ligt. Dit behoort zelfs niet tot de taak van Broeder Bennett, maar het is de plicht van henzelf — van de jongens en hun presidentschap!“ Toen voegde hij er nog zachtjes aan toe, op een toon of hij de zaak hiermee als afgedaan beschouwde: „Maar de plicht om het presidentschap dit inzicht bij te brengen en hen verantwoordelijk te stellen voor het voldoen aan deze vereisten, dit zal altijd een opgave blijven die door òns moet worden vervuld.“

Bijna zes maanden later zaten de leden van de bisschop weer in hun kantoor, ditmaal tegenover twee volijverige jongemannen. De ene jongen, die zo glunderde, was een leraar, een actief lid van een actief quorum. Een half jaar tevoren was hij volstrekt inactief geweest, niet meer dan een nummer op een statistisch rapport, waarover op zekere avond heftig werd gediscuteerd in de vergadering van de Hoge Raad. Nu stond hij tegenover de bisschop, niet helemaal op zijn gemak, maar desondanks trots op wat hij op het punt stond te zeggen.

„Bisschop, u kent Tom hier immers wel. Hij is al een hele poos geregeld met mij mee naar de kerk gekomen.

Wordt vervolgd op bladzijde 135



„Elke wijze vrouw”

Toespraak gehouden op de jaarlijkse algemene ZHV-conferentie op 28 september 1966, door Raadgeefster Louise W. Madsen.

„Elke wijze vrouw bouwt haar huis” (Spreuken 14:1). Het hangt van haar, die het bouwt af of dat huis een statig herenhuis dan wel een nederig hutje zal zijn. Als de fundering stevig is, de muren sterk zijn en het dak dicht is zodat het aan de elementen weerstand kan bieden, als de vensters blinkend schoon zijn en de deuren voldoende hecht om alle kwaad buiten te sluiten, dan bouwt zij goed.

Geloof, het eerste beginsel van het Evangelie, is het fundament van het huis dat een verstandige vrouw voor haar ziel bouwt. Volgens de Schriften is geloof onvoorwaardelijk vertrouwen, een zich ten volle verlaten op God, op Zijn Wezen, Zijn doeleinden, Zijn woorden en geboden. Een dergelijk geloof drijft alle twijfel buiten en vervangt die door een algehele verzekerdheid en kennis van de manier waarop men zijn leven behoort te leiden. Geloof is een gave van God, welke wordt geschonken aan hen die bereid zijn die gave aan te nemen. Het is een zo waardevol geschenk, dat het niet maar zo aan een ieder die erom vraagt wordt gegeven en evenmin ontvangt iemand het, die er niet naar gezocht heeft. De vraag van de Heiland aan Petrus: „Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” werd beantwoord met deze woorden: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Matth. 16:15 en 16.) En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: „Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is.” (Matth. 16:17.)

In „De Artikelen des Geloofs” verklaart ouderling James E. Talmage op bladzijde 107:

„Petrus' vertrouwen had reeds zijn bezielende macht getoond; het had hem er reeds toe gebracht veel achter te laten dat hem lief en dierbaar was geweest, teneinde zijn Heer in vervolging en lijden na te volgen en het wereldse met al zijn bekoorlijkheden op te geven voor de opofferende godsvrucht, die zo begeerlijk werd gemaakt door zijn vertrouwen.”

Deze opeenstapeling van bewijzen van Petrus' waardigheid maakte het voor hem mogelijk de gave van geloof te ontvangen.

Dat geloof groter is dan kennis wordt bevestigd door het feit dat Jezus op Zijn rondwandeling op aarde herhaaldelijk werd aangesproken door van boze geesten bezetenen, die als zij Hem zagen voor Hem nedervielen en riepen, zeggende: „Gij zijt de Zoon Gods!” (Markus 3:11.) Satan zelf bezit die kennis ook, maar toch met al zijn kennis blijft hij nog steeds de Satan. Zijn kennis heeft hem niet tot rechtvaardigheid bewogen en hem er niet toe gebracht de geboden des Heren te gehoorzamen en het kwade te verzaken. Geloof is een drijfkracht die tot daden leidt. Het gelovig vertrouwen is dus iets groters dan kennis of verstandelijk geloof, wat passieve hoedanigheden zijn.

Hoezeer hebben wij bescherming tegen de boosheden van onze tijd van node! Geloof kan ons beschermen. Alma leerde: „Nu ziet gij, dat dit het ware geloof in God is; ja, gij ziet, dat God ons zal ondersteunen, behoeden

en bewaren, zolang wij getrouw blijven aan Hem, aan ons geloof en onze godsdienst; en nimmer zal de Here toestaan, dat wij worden uitgeroeid, tenzij wij in overtreding vallen en ons geloof verloochenen.” (Alma 44:4.)

Geloof is een kracht in het gebed. De engel des Heren die aan Alma en de zoons van Mosiah verscheen ten einde hun wonderbaarlijke bekering te bewerkstelligen, zei tot hen dat de Here de gebeden van Zijn volk had gehoord en eveneens die van de oudere Alma, omdat zij met veel geloof hadden gebeden. „Daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden Zijner dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord.” (Mosiah 27:14.)

Geloof is een kracht in een recht-schapen levenswandel, „een anker voor de ziel der mensen, hetgeen hen zeker en standvastig zal maken, en altijd overvloedig in goede werken, en hen ertoe zal leiden om God te verheerlijken.” (Ether 12:4.) Wie geen geloof heeft, voelt zich slechts weinig verplicht om de geboden te gehoorzamen en rechtvaardig te leven.

Waarom spreken wij over geloof? Waarom sporen wij de zusters aan om te streven naar het verkrijgen van meer geloof? Waarom trachten wij hun te leren wat de betekenis van het geloof is en hoe noodzakelijk het is die innerlijke hulpbronnen te vormen waardoor hun leven wordt geleid? Omdat het ons ter harte gaat, dat elke vrouw eenmaal een staat van verhoging zal bereiken. Omdat wij in de



Zusters Hulpvereniging zijn belast met de verantwoordelijkheid voor het onderwijzen, vermanen, overreden en leiding geven aan de zusters en dit doen wij met een hart vol liefde en mededogen. Omdat de ZHV geroepen is zielen te behouden en omdat een volmaakt geloof in de Heilige Israëls noodzakelijk is om zalig te worden in het Koninkrijk Gods.

De ZHV telt duizenden en nog eens duizenden vrouwen. Haar grootheid is gelegen in de invloed die zij weet uit te oefenen op het persoonlijk leven van elk van haar leden. Plautus leert ons: „Niemand is uit zichzelf wijs genoeg." Er is dus geen enkele vrouw zo rijk aan wijsheid, dat ze niet zou kunnen profiteren van de hulp van anderen om haar geloof te versterken.

„Elke wijze vrouw bouwthaar huis, maar die zeer dwaas is, breekt het af met haar handen." (Spreuken 14:1.) Iedere dwaze of zondige daad, elke gelegenheid om anderen te dienen die men ongebruikt voorbij laat gaan, al wat onze weerstand tegen verleidingen verzwakken kan, iedere aanvaarding van iets verkeers, is een even grote dwaasheid als wanneer een vrouw het fundament van haar huis moedwillig zou verzwakken, stenen uit de muren zou verwijderen, lekkages in het dak zou verwaarlozen, de glanzende ruiten zou bekladden en de deur zou openen opdat het kwaad kan binnentreden. Het huis dat zij bouwt als woning voor haar ziel is mooi, sterk en stevig, of niet, overeenkomstig haar geloof en werken.

Jaarlijkse wedstrijd in het schrijven van korte verhalen

Het volgende korte verhaal werd de eerste prijs toegekend in de ZHV-wedstrijd in het schrijven van korte verhalen, gehouden in 1966. Het werd gepubliceerd in het ZHV-tijdschrift „Relief Society Magazine" van januari 1967. De schrijfster van dit verhaal is Myrna Clawson uit Californië, lid van de ZHV en moeder van zes kinderen, in leeftijd variërend van één tot negen jaar.

De van de ZHV uitgaande wedstrijd in het schrijven van korte verhalen werd voor het eerst door het hoofdbestuur van de ZHV uitgeschreven in 1942, als onderdeel van de viering van het honderjarig bestaan van de vereniging en sedert 1943 is het een jaarlijks terugkerende wed-



Myrna Clawson

uitgaande van de Zusters Hulpvereniging

strijd geworden. Aan deze wedstrijd mag worden deelgenomen door Mormoonse vrouwen, van wie ten minste één letterkundige bijdrage is verschenen of is aangenomen ter publicatie in een tijdschrift van erkende verdienste.

Het initiatief tot het houden van deze wedstrijd werd genomen om onze vrouwen aan te moedigen zich uit te drukken op het gebied van de verhalende kunst. Het hoofdbestuur is van mening dat de reacties op deze prijsvraag de literaire kwaliteiten van het ZHV-tijdschrift in steeds toenemende mate bevorderen en de vrouwen van de Kerk hierdoor in de gelegenheid worden gesteld hun schrijftalent verder te ontwikkelen.

Wie heeft hier lief?

DOOR MYRNA CLAWSON

Om alles naar wens te doen verlopen, had Andrea zich de gehele dag bezig gehouden met het maken van voorbereidselen voor vanavond. In de oven stond een kip met een rijstschotel te wachten en ook het slaatje en de taart met bananencrème waren kant en klaar. Ze had er zich van overtuigd, dat de tafel in de eetkamer volledig gedekt was. Bert kon ieder ogenblik thuis komen, ze zouden eten en dan gingen ze zich klaarmaken voor het concert — een volksconcert, dat onder leiding zou staan van Theodor Ravinsky. Andrea en Bert hadden ook eens samen zo'n concert bijgewoond toen ze tien jaar geleden nog studeerden. Voor Andrea's gevoel had die dirigent zijns gelijke niet.

„Waarom was Bert nu nog niet thuis?“ vroeg Andrea zich af. Ze besloot de krulspelden alvast uit haar haren te doen en haar kapsel uit te kammen, terwijl ze op hem zat te wachten, dat zou haar later tijd besparen. Ze borstelde het haar achterover en fatsoeneerde daarna haar kastanjebruine lokken met speelse rukjes en duwtjes, totdat alles op zijn plaats zat. Voordat ze van de spiegel terugstapte, bekeek ze zichzelf nog eens, terwijl ze een krul van haar wang terugduwde en glimlachte. Ze voelde zich warm en opgetogen; het was wel lang geleden dat ze zo'n blij gevoel van opwindning had gehad.

Dan beseftte ze weer met iets van schrik dat Bert nog steeds niet thuis was. Nu zouden ze te laat eten en dan liep haar hele programma in het honderd. Ze vroeg de kinderen zich alvast te wassen, zodat ze klaar zouden zijn voor het eten zodra Bert de deur in kwam. Hij at altijd graag tegelijk met het hele gezin; aan tafel kon hij dan genieten van hun verhalen over de belevenissen van de afgelopen dag. Andrea keek uit het venster aan de voorzijde van het huis om te zien of Bert er misschien al aankwam, toen ging ze terug naar de eetkamer, ze

liep de keuken op en neer. Waarom was hij nu zo laat?

Andrea's angstige spanning werd ten slotte weggevaagd door Berts thuiskomst; er was nu nog ruim voldoende tijd over om zich klaar te maken voor het concert. Ze liet de vier oudste kinderen plaatsnemen aan tafel en zette Kirk in zijn kinderstoel. De kleine Lucille die al gegeten had zat wat te brabbelen in haar box.

„Waar gaat u naar toe, Mammie?“ vroeg Vera, die zes was. „Waarom mogen wij niet mee?“ sjilpte de vierjarige Patty. Kirk keerde zijn met taart gevulde bordje om bovenop zijn hoofd, keek met een stralende glimlach rond en kondigde aan: „Hoedje, hoedje!“

De vragen werden vergeten, terwijl de kinderen in een stormachtig gelach losbarstten. Andrea had het gevoel alsof al haar plannen in duigen moesten vallen. „Houd je kalm en eet je bord leeg!“ beval ze. Er viel een

zware, doch kortstondige stilte terwijl ze Kirk van zijn taart begon te ontdoen.

Tegen de tijd dat ze Kirk en de vloer schoon had geveegd, was Bert van tafel opgestaan en de kinderen waren bijna klaar met eten. Ze begon de tafel vast af te ruimen en zette meteen haar eigen onaangeroerde gebaksschotel weg.

Ze stuurde Patty en Vera naar boven om zich uit te kleden, terwijl ze Kirk naar bed ging brengen. Hij stak zijn ene blote voetje omhoog en bedelde: „Kriebel es!“ Andrea kietelde hem onder beide voetjes en Kirk pleitte: „Nog es!“

„En nu: er kwam een muisje aangelopen!“ Terwijl het muisje tegen zijn arm opkroop, slaakte hij gillettjes en trok zijn armpje weg. Op zijn beurt liet hij zijn mollige handje als een muis tegen zijn moeders arm optrippelen; Andrea knuffelde hem in haar armen en gaf hem nog een pakkerdje. De kleine jongen wrong en kronkelde zich verrukt in allerlei bochten.

Toen het tijd werd dat hij zijn voetjes in zijn pyjambroek moets steken vond ze dat het spelen nu afgelopen moest zijn en gebod: „Houd stil,



Kirk! Hoe kan ik je nu aankleden als je zo blijft kronkelen?"

Van de trap riep Patty op smekende toon: „Mammie, ik kan m'n pyjama niet vinden!"

„Ook dat nog!" dacht Andrea half hardop. „Ik kom direct bij je, zodra ik klaar ben met Kirk!"

Het zoeken naar Patty's pyjama kostte Andrea vele kostbare minuten en deed haar bijna haar kalmte verliezen, toen ze ten slotte zijn pyjama terugvond — het jasje in de lade met poppenkleertjes en de broek onder het bed.

„Kom, ik zal je wel even helpen," had Andrea nauwelijks gezegd toen de telefoon rinkelde. Bert stond onder de douche en dus snelde Andrea de trap af om hem op te nemen. Een o zo vriendelijke stem aan de andere zijde van de lijn bracht haar in herinnering: „Vergeet morgenmiddag om drie uur niet naar gym te gaan!"

„Dank je wel," antwoordde Andrea, terwijl ze de hoorn neerlegde, „hoe zou ik dat kunnen vergeten, nadat ze me driemaal gebeld hebben om me eraan te herinneren?" mompelde ze.

Verdachte geluiden uit de keuken vertelden haar, dat Kirk daar iets aan het uitspoken moest zijn. Inderdaad had hij van de suikerchips gesnoept en was nu, op de keukenvloer gezeten, ijverig bezig ze weer in het pak te krijgen.

Voor Andrea volgde nu de ene crisis op de andere. De kinderen, die zich opgejaagd voelden door de geprikkeldheid van hun moeder, bleven maar aan de gang. Toen ze eindelijk Kirk en Lucille in bed had gestopt, waren Kevin en Dallon, respectievelijk zeven en acht jaar oud, vliegtuigmodellen aan het bouwen op de vloer van de huiskamer. Andrea maakte daar vlug een eind aan. „Hoe vaak heb ik jullie al gezegd, dat je in deze kamer geen vliegtuiglijm mag gebruiken? Neem nu gauw die hele rommel mee naar de tafel in de erker — en leg dan een krant op de tafel!"

Het zorgvuldig door Andrea opgestelde programma gaf aan, dat het nu tijd werd om naar de concertzaal te vertrekken. Gelukkig had ze geleerd zich in een wip te verkleden. In minder dan geen tijd kwam Andrea, blozend

en wel, haar woonkamer binnen met het air van een mannequin die de mode voor het komende seizoen introduceert. De kleine meisjes keken naar haar op als naar een koningin. Kevin viel met de deur in huis en bleef als aan de grond genageld staan. „Mams, wat bent u toch mooi!" Dallon, die hem op de voet volgde, voegde eraan toe: „Ik vind uw nieuwe japon prachtig!"

Andrea straalde — ze voelde zich als een prinses. Ze kon tevreden zijn over haar prestaties van de vorige dag, toen ze die zilverblauwe zijden japon met de hoge taillelijn had afge maakt. Bij een tweede bewonderende blik kon men zich ervan overtuigen, dat het een positiejapon was. Bert sloeg zijn arm om Andre's middel. „Zullen we nu gaan, lieveling?"

Ze kuste de kinderen één voor één goedenacht en ze stapten de deur uit, juist op het moment dat de telefoon de betovering verbrak die Andrea juist begon te voelen.

Terwijl Bert in gesprek was, wierp Andrea een blik op haar horloge en berekende dat ze nog maar twaalf en een halve minuut hadden; toen troostte ze Patty nog even, die het slachtoffer was geworden van Dallons plaagziekte, gaf aanwijzingen aan een kleine vliegtuigbouwer hoe hij een vleugel moest repareren en bracht de babysitter in herinnering, dat Lucille's flesje in de koelkast stond.

„Komt Oom Harold hier dus alleen morgenochtend?" vroeg Andrea aan Bert terwijl ze op het eerste kruispunt door het oranje stoplicht heen glipten. „Ik ben blij dat we dat telefoontje van hem nog juist op konden vangen." Terwijl ze voor het tweede stoplicht stonden te wachten, besepte ze dat het meer geluk dan wijsheid zou zijn, als ze tijdig door het verkeer zouden kunnen komen om vanavond het eerste nummer te kunnen horen. Haast-je, rep-je, al vanaf vier uur 's middags op zijn minst. Bert en Andrea zaten nu eindelijk in de concertzaal, maar zij voelde zich nog steeds gejaagd.

Ze vroeg zich af wat de kinderen thuis nu zouden kunnen doen. Het was al over de aangekondigde aanvangstijd — waarom duurde het zo lang?



Andrea, die zozeer op een overhaast tijdschema was ingesteld, was verrast toen Bert opmerkte: „Ik ben blij, dat we er nog vroeg genoeg zijn gekomen om te genieten van die opwindende, verwachtingsvolle sfeer van een concertzaal. Jij dan niet?"

„Ja, zeker ben ik blij," antwoordde Andrea afwezig. „Zeg, je weet wel, die tand die Kirk zaterdag beschadigde toen hij viel. Denk je, dat die zwart zal worden?"

Men begon de lichten in de zaal nu te doven, de gordijnen voor het podium gingen open. Andrea begon alles te vergeten. De eerste melodieuze maten van de muziek werkten ontspannend en al spoedig was ze overgeplaatst uit haar drukke wereldje van werken en zorgen in een wereld van muziek.

Tijdens de pauze babbelde Andrea, geheel meegesleept en betoverd door de uitvoering, opgewekt met Bert. Ze gevoelden zich weer jong toen ze herinneringen ophaalden aan dat eerste Ravinsky-concert dat ze hadden bijgewoond. Andrea kreeg weer het romantische gevoel van die eerste avond over zich. Ze vond het leven volmaakt.

„Denk je dat die dame die naast je zit, alleen is?" vroeg Bert. Een groepje concertbezoekers die aan de andere zijde van de dame had gezeten, was vertrokken. Andrea wendde zich tot haar. „Is die muziek niet prachtig? Ze is zo — zo liefelijk, ik weet niet goed hoe ik het zeggen moet. Zo levendig misschien is dat het beste woord ervoor."

„Ik geniet er echt van,” antwoordde de dame.

„Ik geloof dat deze muziek zo'n bijzondere indruk op me maakt, omdat ik ook de idealen ken waarvoor Theodor Ravinsky leeft. Een fantastisch goede dirigent en een bijzonder mens!” praatte Andrea, overvloeiend van geestdrift. „Is het niet geweldig dat zo iemand zich verwaardigt om in Bedlington te komen? Er stond in de krant dat hij op speciaal verzoek hier is gekomen. Hij moet de beste dirigent van het hele land zijn.”

„O ja, meent u dat?” antwoordde de dame, die al in de tachtig moest zijn.

Ze had Andrea's jupon opgenomen en na enige aarzeling vroeg ze: „Wordt dit uw eerste kind?”

Andrea antwoordde niet dadelijk, terwijl de stekelige opmerkingen die ze al zo vaak gehoord had, haar door het hoofd flitsten: „Ben je nu alweer in verwachting? Weten jullie dan van geen ophouden?” Ten slotte zei ze: „Nee, dit wordt m'n zevende.”

„Is het heus? Wat bent u dan gelukkig! Kinderen zijn zo'n zegen en zo'n troost. Ziet u, ik heb er zelf ook zeven gehad.”

Die laatste opmerking hoorde Andrea slechts ten dele. De gedachte aan kinderen voerde haar weer terug naar het gekakker en de verwarring van anderhalf uur geleden. Hoe kon ze nu gelukkig zijn dat er weer een baby op komst was, nog meer dwingend geschreeuw, nog zo'n dreumes die je voor de voeten liep als je druk bezig was, nog meer luiers, nog meer wasgoed, altijd meer en nog eens meer...?

Er brandden tranen in haar ogen, ze kreeg een onuitstaanbare brok in haar keel. Ze richtte haar blik strak op het plafond en trachtte te voorkomen, dat die tranen haar gevoelens zouden verraden. Toen het licht weer uitging, voelde ze zich wat opgelucht en dan schaamde ze zich plotseling — kinderen moesten immers een zegen zijn! Terwijl ze zichzelf ervan trachtte te overtuigen, hoe erg gelukkig ze eigenlijk was, meende ze een ogenblik dat ze haar tranen wel in bedwang zou kunnen houden, maar in plaats

daarvan kregen haar gevoelens toch de overhand en een brandende traan gleed langs haar gezicht. Waarom kon ze nu niet dankbaar zijn voor dit éne — dat de musici gereed waren en het dirigeerstokje van Maestro Ravinsky, dat nu omhoog gehouden werd, ieder ogenblik de leiding kon nemen en dat vijfentachtig musici dan weer elke maatslag en aarzeling daarvan op de voet zouden volgen. De muziek zou de gehele concertzaal vullen en de vibrerende klanken van de melodieën zouden Andrea weer in hun aangrijpende betovering gevangen houden.

De dirigeerstok flitste, de musici kwamen tot leven en Andrea was een ogenblik diep geschokt. Het kletterend kabaal van de Ouverture van „Carmen” met haar opjagend tempo klonk haar in de oren als een spottende echo van het rumoer dat ze zo vaak in haar eigen huis kon waarnemen. Het waren kinderen die als wilden door het huis rondrenden, gillende kinderen, kribbelende kinderen, lawaai van kinderen, alles door elkaar, kinderen, kinderen en nog eens kinderen... Ze had het gevoel alsof ze deze nabootsing van haar opstandige gedachten geen ogenblik langer zou kunnen verdragen. Overweldigd door het majestueuze van de vertolking, besloot Andrea, terwijl ze zich tot Bert wendde, haar ontroering meester te worden en van de avond te genieten.

Muziek maak het hart week, muziek kalmeert het gemoed, muziek verlicht de lasten, muziek verzacht de gevoelens. Andrea negeerde haar eigen gedachten en luisterde, terwijl ze naar de violen keek. Ze werd geheel meegesleept door de luchthartige wals uit de „Zigeunerbaron” van Strauss.

Tijdens de ovatie aan het slot van de uitvoering, stootte Bert haar elleboog aan: „Kom, laten we gaan!” Andrea, nog steeds in vervoering, talmde om de dame die naast haar had gezeten in haar mantel te helpen en stond toen op.

Terwijl hij het pad tussen de zitplaatsen door insloeg, keek Bert nog eens om en vroeg aan Andrea: „Is ze alleen?”

„Ja,” antwoordde Andrea.

De dame zat nog steeds op haar plaats en dus kwam Bert terug om haar hulp te bieden. Ze was blijkbaar dankbaar voor zijn hulp en steunde op zijn arm terwijl ze opstond. Toen ze de vestibule bereikt hadden, voelde Bert zich bezorgd over de oude vrouw. Met een vragende blik in zijn ogen, wendde hij zich om en ontmoette Adrea's blik, die evenens vol meegevoel was.

„Ik zal zo aanstonds mijn zoon daarginds ontmoeten,” merkte de dame op.

Een golf van verlichting overspoelde Bert, toen hij vernam wat haar plannen waren. Terwijl hij haar door de foyer begeleidde, stelde Bert voor: „We zullen bij u blijven wachten totdat hij komt.”

„Zou u zo vriendelijk willen zijn?” Het scheen dat ze blij was, dat ze wilden wachten. Toen voegde ze er fluisterend aan toe, terwijl ze zich blijkbaar alleen tot Bert richtte: „Ik zou graag willen, dat uw vrouw eens kennis maakte met mijn zoon.” Bert was een beetje verbluft en Andrea voelde zich lichtelijk veronachtzaamd door die fluisterende opmerking.

Terwijl ze zaten te wachten en de menigte gaandeweg zagen slinken, merkte Bert een man op die op hen toekwam en hij wendde zich tot Andrea: „Is dat niet...?”

„Dank u wel, dat u met Moeder bent blijven wachten,” onderbrak de man hem. De dame keek haar zoon glimlachend aan, wendde zich tot Andrea en zei: „Ik zou graag willen dat u kennis maakte met mijn zevende kind, Theodor Ravinsky.”

Toen Andrea later, voor het naar bed gaan, nog even bij elk van de kinderen ging kijken, streek ze liefkozend over hun haren en kuste ze één voor één op het voorhoofd. Wat een heerlijke zegeningen waren haar kinderen toch voor haar! Alvorens de tweede slaapkamer te verlaten, aarzelde ze een ogenblik en vroeg zich af: „Wie zijn deze kinderen eigenlijk? Wie heb ik lief en geef ik onderricht? Een musicus? Een leraar? Een president? Een profeet misschien? Wie zal mijn zevende kind zijn?”

ZONDAGSSCHOOL

Het gebruik van woorden door Jezus

DOOR LOWELL L. BENNION

Arthur Quiller-Couch, een vroegere professor aan de Cambridge universiteit, heeft een aardig artikel geschreven over jargon. Daarin beschrijft hij jargon als een stijl van schrijven die abstract is, vaag, algemeen en melig. Het slaat nergens op, mist z'n doel en is vreselijk saai en geestdodend. Jargon staat vol met woorden als „zaak“, „geval“, „type“ en „mate“ en uitdrukkingen als „met betrekking tot“ en „naar gelang dit of dat“.

Er is een oud Latijns gezegde: „Mannelijk zijn alleen die woorden, die je kunt zien en betasten.“ (Professor Quiller-Couch raadt zijn studenten aan om concrete taal te gebruiken.) Schrijvers als b.v. Shakespeare, Goethe, Vondel en nog vele andere gebruiken deze levendige, mannelijke stijl van schrijven. Luister bijvoorbeeld naar Shakespeares definitie van slaap: „slaap die de gerafelde mouw van het verdriet verstelt“, of naar Goethes opmerking: „Gruw zijn alle theorieën, groen slechts de gouden levensboom“ en dan naar Vondels schone woorden over Waarheid:

„De Waarheid greep weleer die menschen bij de slippen,
En sprak: uw hart is ver: gij naakt mij met de lippen.
De Waarheid eischt het hart en niet zozeer 't Gebaar.
Dit laatste zonder 't eerst, dat maakt een huichelaar,
Die bij een sierlijk graf zeer aardig wordt geleden:
Vol rottings binnen en van buiten schoon bestreken.
En sprak ik klaard're spraak, ik zorg¹⁾ zij zou me dreigen
Met breuk en boeten, of te leev'ren aan den beul.
Want waarheid (dat's al oud) vindt nergens heil noch heul:
Dies roemt men hem voor wijs, die vingers op den mond leit.
O, kon ik ook die kunst; maar wat op 's harten grond leit,
Dat welt me naar de keel: ik word te stijf geparst,
En 't werkt als nieuwe wijn, die tot de spon uitbarst.“

Uit: Roskam. 1630.

¹⁾ „Ik zorg“ betekent „ik ben bang dat“.

Er is geen mooier voorbeeld van levendig en mannelijk schrijven dan de Bijbel. Hij bevat concrete zelfstandige naamwoorden, werkwoorden, waar actie uit spreekt, betrekkelijk weinig bijvoegelijke naamwoorden en bijwoorden en een minimum aan vaagheden en algemeenheden. De Hebreeuwse geest was dichterlijk en levendig in zijn beschrijvingen.

Bij het lezen van de evangeliën is men verwonderd over het gebruik van woorden door de Meester. Alles

komt tot leven. Het ene beeld volgt op het andere. Menselijke wezens trekken ons voorbij, alleen of in een dialoog. Het is of men een toneelspel ziet. De natuur zorgt voor het decor en de middelen ter illustratie. In eenvoudige taal openbaart Jezus ons diepe waarheden. Merk in de volgende passages Zijn typisch mannelijke stijl op:

„... Uw zonden zijn u vergeven ... Neem uw beddeken op en wandel.“ (Markus 2: 9.)

„Indien nu de blinde den blinde leidt, zo zullen zij beiden in de gracht vallen.“ (Mattheüs 15: 14.)

„... De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge.“ (Mattheüs 8: 20.)

„... Neemt niets mede tot den weg, noch staven, noch male, noch brood noch geld; noch iemand van u zal twee rokken hebben.“ (Lukas 9: 3.)

„... Ziet, Ik zende u als schapen in het midden der wolven ...“ (Mattheüs 10: 16.)

„Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden, maar gij hebt dat tot een moordenaarskuil gemaakt.“ (Mattheüs 21: 13.)

„... Boodschapt Johannes weder de dingen, die gij gezien en gehoord hebt; dat de blinden ziende worden, de kreupelen wandelen, de melaatsen gereinigd worden, de doven horen, de doden opgepekt worden, den armen het evangelie verkondigd wordt.“ (Lukas 7: 22.)

„Want Johannes de Doper is gekomen, noch brood etende noch wijn drinkende; en gij zegt: Hij heeft den duivel. De Zoon des mensen is gekomen, etende en drinkende en gij zegt: Ziet daar, een Mens, Die een vraat en wijnzuiper is, een Vriend van tollenaars en zondaren.“ (Lukas 7: 33, 34.)

Jezus gaf Zijn ideeën en beginselen weer in woorden, welke beelden opriepen van dingen die de mensen konden „zien en betasten“. „Een zaaier ging uit om te zaaien ... een deel viel op een rots ... een deel viel tussen de doornen ... en een ander deel viel op goede grond.“ Hoe eenvoudig, hoe duidelijk en met hoeveel verbeeldingskracht!

TOEPASSING

Een jonge Heilige der Laatste Dagen, vers van de collegebanken, wilde schrijver worden. Hij overhandigde zijn eerste produkt over godsdienst aan een vriend, die z'n doctoraal in de Engelse taal had gedaan. Het kwam terug met de simpele opmerking: „Lees iedere dag een uur in de bijbel.“ Het artikel was niets dan jargon, melig, mistig, vaag en vol met dooddoeners, „veel geschreeuw maar weinig wol.“

Wordt vervolgd op bladzijde 135

Zangoefening

Lied: „Zion staat omringd door bergen.“

Auteur: John Thomas Kelly.

Componist: A. C. Smyth.

Lied no. 50 uit „Heilige Lofzangen“.

De schrijver van dit mooie lied was geen Heilige der Laatste Dagen; daarvoor werd hij te vroeg geboren. De heuvels die hij kende, waren de heuvels van het groene Ierland in de achttiende eeuw. Hij schreef meer dan 700 vurige liederen, waarin naar voren kwam hoe hij uitzag naar de dag, waarin Gods doeleinden geopenbaard zouden worden voordat de ochtendschemering van het grote duizendjarige rijk aanbrak. Welk een dichtelijk ziener was hij! Wat moet hij verlangd en uitgezien hebben naar Gods Zion in de Laatste Dagen. Het lijkt haast wel of Rechter Kelly al te voren op de hoogte was met des Heren openbaring: „Zion zal bloeien op de heuvelen en zich verheugen op de bergen...“ (L&V 49:25.)

AAN DE ZANGLEIDER:

U en ik weten zeer goed dat wij heden ten dage leven met het „wonderbaar werk en een wonder“ in onze handen. Waar wachten wij op? Laten we er niet lui bij gaan zitten en zo maar zo'n beetje meeneuriën. Wij zingen een lied voor de Allerhoogste; de boodschap ligt in de woorden, niet in de muziek. Wij moeten deze bood-

schap zingen met trotse vreugde in ons hart, met een gevoel van dankbaarheid en met een strijdvaardige geest.

Zingen de vrouwen alt omdat dat gemakkelijker en minder inspannend is? Zij moeten eens letten op dit heerlijke loflied zelf, dan vergeten zij graag de muzikale moeilijkheden die zich voordoen. Dan zullen zij deze boodschap met alle kracht die in hen is willen zingen. De melodie is voor niemand te hoog.

John Thomas Kelly keek slechts hoopvol uit naar de dag van heden. Wij zitten er midden in en weten dit zonder enige twijfel. Staat daarom op, mannen van God. Zet alle onnodige dingen van u af en dien de Koning der koningen met geheel uw hart en ziel en verstand en kracht.

Onze eigen broeder A. C. Smyth schreef de opwekkende muziek bij dit lied. Hij diende de Kerk op verschillende manieren. Hij was onder andere administrateur in de Manti-tempel.

AAN DE ORGANIST:

Speel fors en zonder tremolo. Het tempo moet niet te snel maar evenmin te langzaam zijn. Het ligt hier juist tussenin, is vast en beheerst zonder nochtans rustig en bedaard te zijn. Speel het hele lied legato.

De enige kleine moeilijkheid ligt in de maten 11 en 12 waar de tenorpartij

met de rechterhand gespeeld moet worden.

Let goed op de rusten. De zangers zullen deze rusten al vanzelf in acht nemen, ook al omdat zij op deze plaatsen noodzakelijk adem moeten halen. Boots deze stijl na. U zult zien dat door op deze plaatsen adem te halen het orgel als het ware „tot leven komt“.

Hoe hard moet u spelen? Hard genoeg om evenwicht te houden met het klankvolume van de gemeente. Noch de gemeente moet door het orgel, noch het orgel door de gemeente overstemd worden. Men moet beide horen.

— Alexander Schreiner

Een wereld zonder Sabbat zou zijn als een man zonder glimlach, een zomer zonder bloemen en een hoeve zonder erf. Het is de heerlijkste dag van de hele week.

— Henry Ward Beecher.

Geluk is als een vlindertje. Als je het achterna loopt, glipt het net onder je handen weg, maar als je er rustig op wacht, vliegt het naar je toe.

— Hawthorne.

AVONDMAALSOPZEGGINGEN VOOR DE MAAND JULI

Senior-Zondagsschool

„... Gij moet op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen...“

(Leer en Verbonden 59:9.)

Junior-Zondagsschool

„Wij nemen van het brood en het water om te getuigen dat wij Jezus Christus indachtig zijn.“

(Journal of Discourses, deel 11, pag. 40.)

TRACY Y. CANNON

Een beetje meer zoals gij, Heer

Ik wou dat ik . . . een hart had, dat wat meer openstond voor de invloed van Uw Geest, dat wat warmer zou slaan voor hetgeen mijn medemenss behoeft en gevoelig genoeg zou zijn om die behoeften te helpen bevredigen . . . en dat ik een geest had die ontvankelijker zou zijn om Uw wil te leren kennen, Uw wegen en Uw bedoelingen met iedereen en scherpzinnig genoeg om hierop te reageren . . . dat ik vlugger klaar zou staan om Uw zaak te bevorderen, de lasten van mijn naasten te verlichten, dat ik de verontruste gemoeiden zou kunnen kalmeren van hen die in verwarring zijn gebracht door een ontspoorde wereld, en dat ik rein genoeg zou zijn om de tempel te zijn van mijn eeuwige geest.



Groene gedachten

DOOR MARION D. HANKS

Zo stond het er in het Engels: „Green Thoughts“ — „groene“ gedachten — wel een wonderlijke titel voor een hoofdartikel en stellig eens iets anders dan gewoonlijk. Mijn ogen zwierven lichtelijk nieuwsgierig voorbij dit opschrift naar de eerste woorden van het artikel en de verspreide stralen van toevallige belangstelling verenigden zich plotseling tot één enkele bundel van intense concentratie. Dergelijke woorden had ik nog nooit eerder gelezen en ik had nog nooit in eigen persoon een stad bezocht, waar dit met zoveel recht geschreven had kunnen worden. Dit waren dan die eerste tot nadenken stemmende zinnen:

„Het is een droeve zaak als mensen ophouden van bloemen te dromen en alleen nog maar dromen van groenten. Dit is echter de benarde toestand waarin deze stad heden ten dage is komen te verkeren. Laat er honderd bloemen bloeien — wij kunnen alleen maar denken aan aardappels, erwten en andere eetbare groenten.“

Het slot van het artikel was al even schrijnend:

„Jammer, dat we geen tijd hebben om naar de bloemen te kijken . . .“

Het was een krant uit Calcutta in India waarin ik dit las. Ik kocht die krant voor een paar Indiase centen in een straat, waar de avond tevoren mijn metgezellen en ik on-

passelijk en verontrust waren geworden door beelden en klanken uit een andere wereld. Hier stierven de mensen van honger, ze raaptten afval op uit de goot, ze bedelden en vielen de voorbijgangers lastig en duizenden sliepen in hun lompen op de straten. Een in het nauw gedreven regering, die met ernstige moeilijkheden te kampen had en de overstelpende toevloed van honderdduizenden mensen trachtte te trotseren, die in steeds toenemende golven de stad binnen stroomden, was niet tegen de problemen opgewassen.

Voor ontelbare jonge mensen in India, Afrika, China, Korea en elders is een leven zoals een jeugdige Heilige der Laatste Dagen dat leidt — zelfs in de nederigste omstandigheden — iets ondenkbaars. Ze zouden zich de overvloed van voorrechten en zegeningen die wij genieten niet kunnen voorstellen.

Hebben jullie in deze tijd ook van die „groene“ gedachten of „groene“ dromen? Als je genoeg groenten kunt krijgen om de honger op een afstand te houden en een dak boven je hoofd en een bed om in te slapen hebt en een meelevend hart in je nabijheid, wees dan maar blij! Droom dan van bloemen en deel iets van hun heerlijke geur mede door ee leven van dankbaarheid, van verantwoordelijkheid en echte bezorgdheid voor anderen.

Ik draaide me om en daar stond Jaapje
in de deuropening.

Had ik toch maar...

DOOR ELAINE THURMAN

De laatste tijd maak ik in m'n eentje lange wandelingen. Dan denk ik na over leven en dood — dingen waar iedereen wel eens in stille verwondering over zal nadenken, naar ik veronderstel. Soms wandel ik zo urenlang, maar altijd eindigt mijn wandeling op dezelfde plaats.

Vandaag was het een frisse novembermiddag. Toen ik er aankwam was er geen sterveling te bespeuren. Mijn voeten bewogen zich in de richting van dat kleine bergje aarde, evenals dat gisteren en eergisteren het geval was geweest en de daaraan voorafgaande dag en alle andere dagen van de afgelopen maand.

Ik nam als gewoonlijk weer mijn geknielde houding aan naast de kleine grafsteen met deze droevige inscriptie: „Hier rust Jaapje de Lange — geboren 23 mei 1957, overleden 14 oktober 1965.” Deze simpele woorden bezorgden mij nieuwe rillingen langs mijn ruggegraat, net als altijd. Ook nu het al een maand geleden was, kon ik het immers nog steeds niet geloven. Als ik aan Jaapje dacht, dan dacht ik aan een goudharig jongetje, dat op een straf naar school of naar het sportveld ging voor een partijtje honkbal, maar niet aan een koude gestalte tussen al deze vreemden.

Er was nog iets anders dat me dwars zat en ik geloof niet dat ik het ooit zal vergeten. Ik was na een lange, razend-drukke dag uit school thuisgekomen. Juffrouw Timmer had besloten ons morgen ons rapport uit te reiken in plaats van aanstaande vrijdag. Meneer Janssen was vriendelijk genoeg geweest ons te waarschuwen voor een geschiedenisrepetitie over de laatste vijf hoofdstukken, die ons morgen te wachten stond. Enfin, hier en daar ver-



spreid tussen deze grote kopzorgen in, had ik nog mijn gewone huiswerk, ditmaal algebra en boekhouden. Ik had me naar huis gesleept en was binnengekomen met een gezicht van „Wat is het leven toch zwaar!” Mams was wel zo verstandig geweest me niet lastig te vallen met vragen hoe ik het vandaag had gemaakt.

Op weg naar mijn slaapkamer hoorde is toen twee giechelstemmetjes. Ik deed de deur open en daar zat Jaapje met een buurjongetje aan mijn bureau. Ze waren bezig mijn lippenstift te bekijken. Ze hadden de boel niet overhoop gehaald, daar hadden ze heus wel voor opgepast, maar hoe dan ook, dit was toch wel de druppel die de emmer deed overlopen en ik verloor mijn zelfbeheersing. Ik riep hun toe dat ze eruit moesten en nooit meer in mijn kamer mochten komen als ik niet thuis was en „van mijn spullen af te blijven, kleine pestkoppen dat jullie d'r zijn!” Ik moet hem wel een keer of vier, vijf „pestkop” hebben genoemd. Hoe heb ik ooit zo grof kunnen zijn?

Jaapjes gezicht was vuurrood geworden en ik wist dat hij er spijt van had en dat hij zich schaamde. Hij verontschuldigde zich zelfs, maar niks hoor, zo gemakkelijk kwam hij er bij mij niet af. Ik moest immers wel eens korदाat tegen hem optreden!

Aan tafel was Jaapje ongewoon stil en hij at niet veel, maar ik geloof dat ik de enige was die dat opmerkte, omdat Mams en Paps druk over koetjes en kalmpjes zaten te praten en of ze al dan niet naar een receptie zouden gaan op een afstand van 300 kilometer. Na het avondeten excuseerde ik mezelf en toog aan het werk. Terwijl ik zat te werken, kreeg ik het gevoel dat iemand me gadesloeg. Ik draaide me om en daar stond Jaapje in de deuropening. „Doe die deur dicht, alsjeblieft,” zei ik kortaf. Hij aarzelde en sloot hem toen langzaam, met een gekwetste, vragende blik.

„Ik zal het wel weer goedmaken met hem,” dacht ik en richtte toen mijn gedachten weer op mijn werk.

De volgende morgen was het warm en ik voelde me vermoeid toen ik uit bed kroop. Haastig kleedde ik me aan en stooft weg naar de ontbijttafel. Ik had nog vijf minuten om te eten. Jaapje was de enige die aan tafel zat. Mams stond in de keuken eieren te koken. Toen ik ging zitten, voelde ik hoe zijn warme, bruine ogen op mij gevestigd waren, maar ik pareerde zijn smekende blik met een koele oogopslag. „Ben je nog kwaad op me?” vroeg hij. „Nu, dat zou ik denken,” antwoordde ik. In werkelijkheid was ik niet boos meer, maar ik meende, dat hij nog niet genoeg had geleerd.

„Het spijt me, ik zal het niet weer doen.”

„We zullen eens zien,” zei ik vinning. Terwijl ik haastig de rest van mijn ontbijt opslokte, greep ik mijn boeken en holde naar de bushalte, hem opzettelijk negerend, maar toen ik de deur uitsnelde, bezorgde iets treurigs in zijn ogen me een schuldig gevoel en ik weet nog goed dat ik dacht: „Ik zal het later wel goed met hem maken.” Dat was het nu juist waar bij mij de schoen wrong. Ik had altijd teveel haast om me veel met hem te bemoeien. Ik had het te druk met de voorbereiding op mijn debat om een uurtje naar zijn honkbalwedstrijd te gaan kijken. Ik had het te

druk met algebra om naar zijn schooltoneelvoorstelling te gaan. Ik had het voor hem altijd te druk en ik had toch wel heel gemakkelijk tijd voor hem vrij kunnen maken.

Dat is de laatste keer geweest, dat ik hem bij zijn leven heb gezien, daar aan die ontbijttafel. Toen ik hem daarna terugzag, lag hij onder een wit laken.

Ik kwam als gewoonlijk thuis uit school met mijn hoofd vol van mijn gewone gedachten. Ik bemerkte de deerlijk gehavende en verbogen fiets van mijn broertje op het grasperk. Plotseling raakte ik in paniek. Ik rende op het huis toe, terwijl mijn hart in mijn keel klopte. In de keuken was het stil. Er stond geen eten te koken. Het was er tē stil. De deur van de huiskamer was gesloten en ik was verschrikkelijk beducht voor de toestand die ik aan de andere zijde van die deur zou aantreffen, maar de stilte in de keuken was al te ondraaglijk en voordat it het wist, had ik de deur open geduwd. Mijn moeder zat in de schommelstoel, terwijl vader naast haar neergeknield lag en haar bevende hand vasthield. De uitdrukking op hun gezichten vertoonde veel overeenkomst met elkaar — ze waren beiden zeer bleek met recht voor zich uit starende ogen. Toen Mams mij zag, stond ze op en nam me in haar bevende armen. Dit gebaar deed mij al het ergste verwachten en toen Paps de gebeurtenissen van het laatste half uur verhaalde, kon ik mijn tranen niet langer bedwingen.

Jaapje had zo'n haast gehad om thuis te komen en te gaan spelen met het nieuwe vliegtuigmodel dat Mams voor hem had gekocht. Hij moet niet hebben uitgekeken toen hij met zijn fiets de straat overstak en hij had te hard gereden. De bestuurder van die auto had hem niet gezien voordat het te laat was. Iets dergelijks had ik al vele malen in de kranten gelezen, maar dit overkwam altijd andere mensen, maar mij en mijn familieleden immers niet!

De daaropvolgende dagen waren vol verdriet. Ik huilde totdat mijn ogen rood en branderig waren en ik gewoonweg geen tranen meer had. Ik kon dagenlang niet eten. Ik kon ook zolang niet slapen. Steeds weer kreeg ik diezelfde droom, hoe ik die dag uit school was thuisgekomen.

Ik herinnerde me zoveel van die kleine dingen die hij voor mij had gedaan, zoals een glas water voor me halen terwijl ik zat te studeren, mijn schoenen poetsen als ik haast had, een bosje paardebloemen voor me meebrengen of mij zijn nieuwe honkbal-slaghout laten zien (wat ik toen maar vervelend vond). Ik ben er zeker van, dat iedereen wel eens gedacht heeft: „Kon ik het toch nog maar eens over doen. Had ik toch maar één enkele kans om het nog eens beter te doen.”

Plotseling verlangde ik bovenmate om nog eens met hem te kunnen praten, al was het maar vijf minuutjes. Als hij me dan zou vragen: „Ben je nog kwaad op me?” terwijl zijn bruine kijkers mijn gezicht peinzend verkenden, dan zou ik hem in mijn armen nemen en zeggen: „Nee hoor, lieveling, ik ben niet boos meer op je en ik zal dat ook nooit meer zijn.”

Ik kwam moeizaam overeind van het vochtige gras. Mijn benen waren verkrampd en stijf van het langdurige knielen. Ik trok mijn jas dicht om mij heen. Toen ging ik op weg naar huis.



VOOR DE KINDEREN



Een ouderwets cadeautje

Vrij naverteld naar het verhaal VAN FLORENCE V. BROWN



Langzaam liepen Babs en haar kleine zusje Joke langs de toonbanken en vitrines van het grote warenhuis en aan hun gespannen gezichtjes kon men wel zien dat ze iets zochten. En dat was ook zo, want morgen was het Moederdag en nu mochten ze zelf een cadeautje voor moeder uitzoeken. 's Morgens hadden zij zonder dat moeder het wist elk een gulden uit hun spaarpot mogen nemen en vader had hun er elk nog vijftig cent bij gegeven en nu stond hij bij de lift te wachten tot ze klaar zouden zijn met hun boodschappen.

't Was wel moeilijk hoor. Er waren zóveel leuke dingen. Daar lag een aardig rood speldekussen in de vorm van een aardbei en wat was dat een beeldig groen bonbonschaaltje en kijk eens naar die prachtig uitgesneden servetring. Wat zou moeder wel het liefst hebben?

Plotseling trok de kleine Joke Babs mee en wees op een schattig naaiétuitje gevoerd met lichtblauw satijn. Er zat een klein schaartje in, een pakje naalden en wat klosjes garen in verschillende kleuren.

„Dat wil ik hebben,“ riep ze opgewonden, „dat zal moeder fijn vinden!“

„Ja,“ zei Babs, „dat denk ik ook, maar hoeveel kost het?“ Daar had Joke in haar enthousiasme nog niet eens aan gedacht, maar vlug stapte ze op de juffrouw aan het eind van de toonbank af en vroeg, hoeveel dat mooie étuitje kostte.

„Een rijksdaalder, meisje,“ antwoordde de verkoopster en de tranen sprongen Joke in de ogen, zo teleurgesteld was zij.

Babs probeerde haar de troosten, maar Joke kon geen andere keus meer maken en eindelijk snikte ze: „O Babs, wil je me niet één gulden van jouw geld geven? Ik zal je iedere week een dubbeltje teruggeven.“

„Nou, goed dan,“ zei Babs goedig en gaf een gulden aan Joke, die nu met een stralend gezichtje het mooie étuitje liet inpakken en haar zusje dankbaar de hand drukte.

Ook Babs' ogen straalden. Ze was blij om haar zusje en ook omdat moeder zo'n mooi etuitje zou krijgen, maar toen het cadeautje ingepakt en betaald was en ze weer verder liepen betrok haar gezichtje, want wat moest zij nu? Ze had nog maar vijftig cent over en wat kon je daar nu voor kopen? Een beetje onthutst stond zij rond te kijken en bemerkte nauwelijks dat Joke opeens hard wegliep om aan vader van haar prachtige cadeau te vertellen.

Daar voelde Babs plotseling een hand op haar hoofd en een vriendelijke stem zei: „Dat was lief van je Babsje,

dat je zoveel voor je zusje over hebt." Babs keek op en herkende de oude Mevrouw Smits, die aan het einde van hun straat woonde en ook in het warenhuis aan het winkelen was. Ze lachte een beetje verlegen en zei toen bedrukt: „Maar nu heb ik nog maar vijftig cent. Daar kan ik toch geen cadeautje voor kopen?”

„Dát weet ik nog zo net niet,” antwoordde de oude dame, „de mooiste cadeautjes hoeven niet altijd duur te zijn. Wacht, ik weet wat. Luister eens . . .”

Een poosje later verlieten de beide meisjes met hun vader het warenhuis. Joke had haar mooie pakje in haar tasje gedaan en ging toen bij Babs bedelen om te mogen zien wat er toch in dat geheimzinnige zakje zat, dat Babs bij zich had. Voorzichtig deed Babs het zakje op een kiertje open en Joke zag een glimp van de vreemdsoortigste dingen, die ze ooit bij elkaar had gezien — een sinaasappel, een zakje kruidnagelen, een stukje rood lint en een nylon netje. Vol verbazing keek ze Babs aan. „Wat moet je daarmee doen?” vroeg ze nieuwsgierig, maar Babs lachte alleen maar en zei: „Dat zal je wel zien. Dat is een verrassing.”

Thuisgekomen kostte het de meisjes geen moeite om toestemming te krijgen nog wat buiten te gaan spelen en terwijl Joke met haar vriendinnetjes ging touwtje springen, liep Babs vlug met het pakje onder haar arm naar het einde van de straat en verdween in het huis van de oude Mevrouw Smits.

's Morgens in alle vroegte klopten de meisjes op de deur van de slaapkamer van vader en moeder en toen zij binnen mochten komen stormden ze tegelijk op moeder af

om hun cadeautjes te geven en in spanning keken zij toe hoe moeder eerst Joke's pakje open maakte.

„O, schat, wat een beeldig étuitje. Zoiets had ik nu net nodig. Dank je heel hartelijk hoor!” en met een kusje beloonde moeder Joke's cadeautje.

Toen maakte ze het pakje van Babs open en slaakte een gillette van verbazing.

„Nee maar, Babs, een reukbal! O, die had mijn moeder altijd in de kast hangen.” Diep snoof ze de kruidige lucht van het appeltje in. „Heerlijk! Heb je die zelf gemaakt?”

„Ja” knikte Babs trots, „ik heb de kruidnagelen rondom in de sinaasappel gestoken. Toen heb ik er kaneel overheen gestrooid en 'm in het netje gedaan en toen heb ik er een lintje omheen gestrikt, kijk maar met een lus eraan, dan kunt u 'm in uw kast hangen.”

„Nou, dat ga ik dan direct doen,” zei moeder en zij trok Babs naar zich toe en gaf haar een hartelijke zoen. „Wat zullen mijn kleren nu heerlijk ruiken. Maar hoe kom je hier eigenlijk aan? Hoe wist je, hoe je dat doen moest?”

Toen vertelde Babs, dat Mevrouw Smits verderop uit de straat het har geleerd had en Joke verklapte: „Ja, ze had mij een gulden gegeven om dat naaiétuitje voor u te kunnen kopen.”

Nu kreeg Babs nog een extra zoen van moeder. „Dat was lief van je Babs en dat reukballetje is wel het mooiste cadeautje dat je me had kunnen geven.”

Babs was heel gelukkig en nooit zou ze meer de woorden van Mevrouw Smits vergeten: „De mooiste cadeautjes hoeven niet duur te zijn.”

Wij maken een reukbal voor moeder

DOOR BEVERLY G. McGUIRE

Laten we dit jaar eens een reukbal voor Moeder maken. Zo'n sinaasappel met kruidnagelen ruikt zo heerlijk in haar kast en verdrijft de motten.

Neem een kleine sinaasappel met een dunne schil.

Leg een stukje plastic neer en spreid daarop de kruidnagelen uit. Maak nu met een stop- of maasnaald gaatjes in de sinaasappel en steek in ieder gaatje een kruidnageltje. Kies alleen die kruidnageltjes, waar een kop op zit. Zet de kruidnageltjes niet te dicht op elkaar en ook

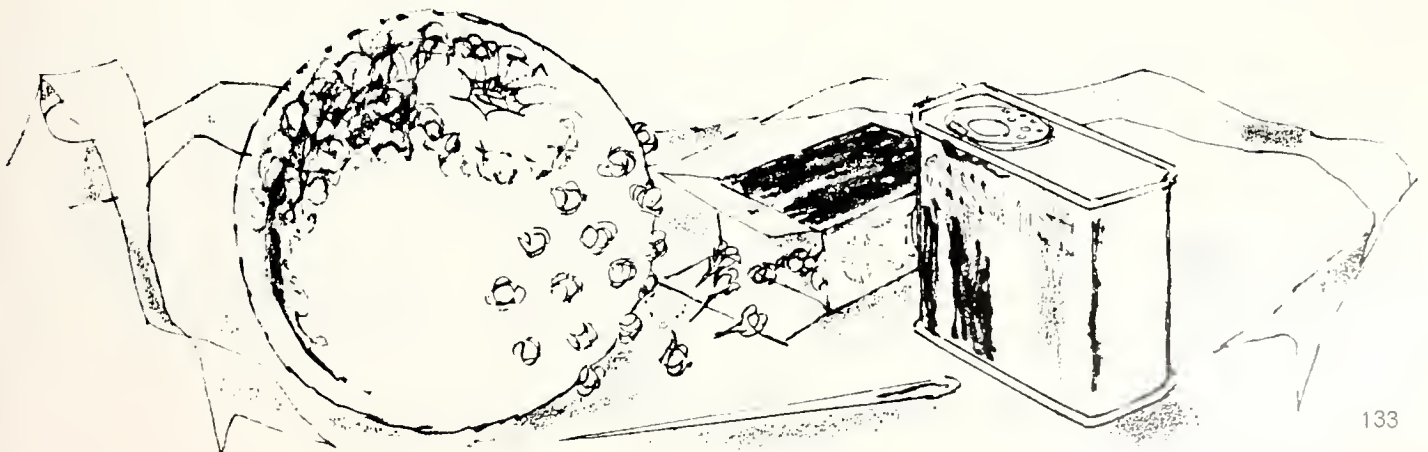
niet in een rechte lijn anders zou de schil kunnen barsten. Dat is binnen een paar dagen wel weer in orde, maar het staat niet zo leuk. Het aardigste is om van de kruidnageltjes een figuurtje te maken.

Leg de appel met de kruidnagelen nu op een ondiep schaalpje en strooi er kaneel of een andere welriekende stof (bijvoorbeeld amber) overheen zodat het er dik op zit.

Wikkel het appeltje nu in een stukje kaasdoek of een nylon netje en bind dat netjes dicht met een lintje. Zorg dat er een lus aan komt om het aan op te hangen.

Hang het reukballetje 3 tot 6 weken op een droge warme plaats. Tijdens het drogen gaat het sinaasappeltje krimpen en dat toont niet zo erg.

Desgewenst kan ook een gewoon appeltje worden gebruikt in plaats van een sinaasappel.



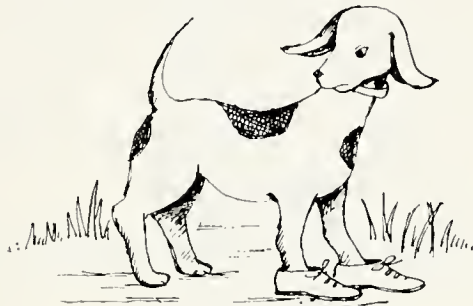
De rode schoentjes

DOOR VIOLA MEEKS

De rode schoentjes hadden al heel lang gewoond op een plank in de schoenenwinkel en eens op een dag sprongen zij van de plank, liepen hard de deur uit en gingen trippel trappel de straat op.

Kloek Kloek, de kip, zag de rode schoentjes en zei: „O, rode schoentjes, kom eens hier. Ik wil jullie aantrekken.”

En hoep! sprong Kloek Kloek, de kip, in de rode schoentjes.



„Nu krabbelen!” commandeerde Kloek Kloek, de kip.

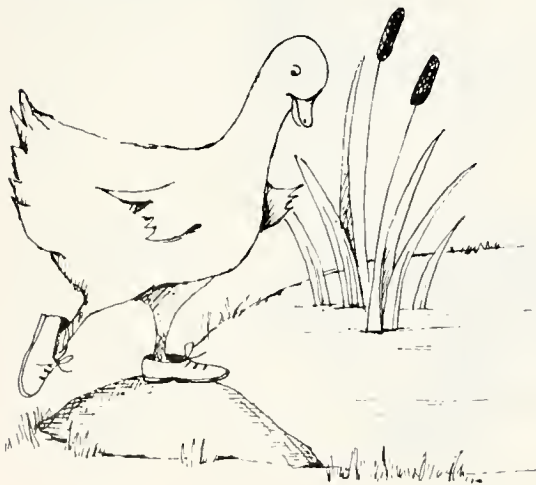
„Wij kunnen niet krabbelen,” antwoordden de rode schoentjes.

„Ga dan van mijn voeten af, dan wil ik jullie niet meer,” zei Kloek Kloek, de kip.

Zo gingen de rode schoentjes trippel trappel verder de straat door.

Kwak Kwak, de eend, zag de rode schoentjes lopen en riep: „O, rode schoentjes, kom eens hier. Ik wil jullie aantrekken!”

En hoep! sprong Kwak Kwak, de eend, in de rode schoentjes.



„Nu zwemmen!” commandeerde Kwak Kwak, de eend.

„Wij kunnen niet zwemmen,” antwoordden de rode schoentjes.

„Ga dan van mijn voeten af, ik wil jullie niet meer,” zei Kwak Kwak, de eend.

Zo gingen de rode schoentjes weer trippel trappel de straat verder door.

Waf Waf, de hond, zag de rode schoentjes en riep: „O, rode schoentjes, kom eens hier. Ik wil jullie aantrekken!”

Waf Waf, de hond, stak zijn ene pootje in een schoentje, daarna zijn tweede pootje, maar toen blafte hij: „Ik moet vier schoentjes hebben.”

„Het spijt ons. We zijn maar met z'n tweeën,” antwoordden de rode schoentjes zachtmoedig.

„Ga dan van mijn voeten af, dan wil ik jullie niet meer,” zei Waf Waf, de hond.



„Ik ben bang, dat we weer naar de winkel terug moeten,” zei het ene rode schoentje.

„O, kijk eens,” riep het andere rode schoentje.

Op de stoep zat een klein meisje met blote voetjes. Zij huilde omdat haar voetjes zo koud werden. De rode schoentjes renden trippel trappel naar de overkant en hoep! daar sprongen zij aan de voetjes van het kleine meisje.

Nu begonnen de voetjes van het kleine meisje gauw warm te worden. Ze keek naar beneden en zag de mooie rode schoentjes. Ze sprong op en liep trippel trappel naar haar moeder.

„O,” riep ze uit, „kijkt u eens naar mijn rode schoentjes!” Het kleine meisje was heel blij met haar mooie nieuwe rode schoentjes.

ZIEZO, BISSCHOP . . .

vervolg bladzijde 121

Hij is ook nogal actief geweest in ons quorum al die tijd, maar natuurlijk kan hij niet alle taken vervullen omdat hij nog geen lid van de Kerk is. Nu wil hij lid worden, maar de vader van Tom wil niet dat hij zich laat dopen. Dat komt natuurlijk alleen maar doordat hij het niet echt begrijpt. Ik heb Tom nu dus verteld, dat ik er zeker van was dat u wel met zijn vader zou willen gaan praten, en . . ."

De bisschop was reeds in gepeins verzonken. Hoezeer deze woorden hem ook voldoening schonken, toch kreeg hij nog even een rilling bij de gedachte aan de woorden die hij nu weer te horen zou krijgen, straks als ze weg waren, als die raadgever met zijn opgewekte stem hem recht in de ogen zou zien en zou zeggen: „Ziezo, bisschop, wat zullen we daar nu eens aan doen?“

Het gebruik . . .

vervolg bladzijde 127

Leraren van het Evangelie van Jezus Christus mochten ook wel eens acht geven op hun gebruik van de woorden en hun stijl van spreken. Om te beginnen, moeten we natuurlijk en echt zijn bij onze gesprekken in de klas. Niets is zo vervelend voor een toehoorder dan te moeten luisteren naar iemand, die alleen maar staat de spreken omdat hij zichzelf zo graag hoort. Wij moeten ons wel afvragen: onderwijzen wij het Evangelie van de Heer met iets van de levendigheid — de concrete, levende werkelijkheid, welke Zijn onderwijs kenmerkte? Noemen wij het kind wel bij de naam?

Ouderling Boyd K. Packer gaf de leraren van het Seminarie eens een belangwekkende illustratie. Hij raadde ze aan om, wanneer ze bijvoorbeeld het beginsel „geloof“ aan het onderwijzen waren, op het bord te schrijven: Geloof is als en dan de klas te vragen daar iets in te vullen. Er komen dan heel wat symbolen en vergelijkingen in de gedachten. Probeer het!

Geloof is als een zaadje.

Geloof is als een pasgeboren baby.

Geloof is als kaarslicht.

Geloof is als een springplank.

Geloof is als een brug.

Geloof is als een zoeklicht.

Dan zou de leraar aan de leerlingen kunnen vragen om de woorden die ze ingevuld hadden toe te lichten. Waarom vergelijken zij geloof met het woord dat zij opgenoemd hebben?

Deze zelfde methode kan gebruikt worden bij vele Evangeliebeginselen, die slechts vaag blijven als ze alleen maar in abstracte termen besproken worden. Een oude Chinese schrijver, Lo-tze vergeleek nederigheid met water. Water zoekt altijd naar het laagste niveau en toch heeft het zoveel kracht, dat het rotsen en bergen afbrokkelt, dalen scheidt en slib naar de zee voert.

HET CULTIVEREN VAN WOORDEN

Vragen:

1. Toon aan met een les die u geven moet, hoe u die tot leven kan brengen door „mannelijke taal“ te gebruiken.
2. Hoe kan iemand meer levendigheid en iets meer concreets in zijn spreekstijl aankweken?

De leraren zullen wel verschillende manieren bedenken. Mogen wij er ook enige aangeven? (1) Lees regelmatig de Bijbel en vooral de gezegden van Jezus. Misschien gaat er wel iets van Zijn stijl op ons over. (2) Let op de natuur en de menselijke aard. Teken woorden en dingen die u opvallen even aan in een opschrijfboekje en gebruik ze te gelegener tijd. (3) Luister naar andere mensen. Sommigen gebruiken zo'n kleurrijke taal en spreken zo op de man af. Dit komt onder alle lagen der bevolking voor. Een oude buurman van ons zei altijd: U bent zo welkom als de bloemen in mei." Romain Roland, een eminente Europese schrijver schreef: „Laat uw leven zo vol liefde zijn als een boom met bloesems in de lente.“ (4) In ons eigen leven moeten we het Evangelie van Christus uit de vage, abstracte wereld der algemeenheden trekken en tot uiting brengen in onze eigen gevoelens van liefde, verbazing, dankbaarheid en kracht. Tot uiting brengen wil zeggen: naleven.

ZWITSERSE TEMPEL



Dopen:

Woensdag 13.30 en verder volgens afspraak.

Begiftingen:

1e zaterdag van elke maand:

Duits 7.30; Frans 13.30.

2e en 4e zaterdag:

Duits 7.30; Duits 13.30.

3e zaterdag:

Engels 7.30; Duits 13.30.

Verder volgens afspraak.

Andere sessies voor 1967 als volgt:

Duits 1- 5 mei, behalve 4 mei

Duits 16-19 mei

Zweeds 22-25 mei

Duits 26-27 mei

Hollands 19-22 juni

Deens 3- 7 juli

Zweeds 10-13 juli

Duits 17 juli-3 aug., behalve vrijdags

Frans 7-10 aug.

Zweeds 14-17 aug.

Fins 21-24 aug.

Deens 28-31 aug.

Duits 8 sept.

Tempel gesloten: 11 sept.-6 okt.

Duits 9-26 okt.

Verzegelingen:

Maandag en donderdag 18.30, dinsdag en woensdag 8.15, indien er geen begiftigingssessies op deze dagen vallen.

Andere verzegelingen volgens afspraak na de sessies.



Gehoorzaamheid- sleutel tot zaligheid

De profeten van God hebben ons verteld dat gehoorzaamheid de eerste wet des hemels is. De Schriften vertellen ons dat onze vader Adam, nadat hij uit de Hof van Eden verdreven was, met moeder Eva de naam des Heren aanriep en zij de stem van de Here uit de richting van de Hof van Eden hoorden. (Parel van Grote Waarde, Mozes 5:4.)

De Here zei tegen onze eerste ouders dat zij de Here, hun God, moesten aanbidden en de wet van offeranden moesten gehoorzamen door de eerstelingen hunner kudde te offeren. In die tijd begreep Adam nog niet, waarom hij deze wet moest gehoorzamen, niettemin was hij gehoorzaam aan het gegeven gebod.

Mozes heeft ons verteld dat Adam zijn offeranden aan de Heer opdroeg en dat er na vele dagen een engel des Heren aan hem verscheen, die zeide: „Waarom offert gij offeranden aan de Here?” En Adam zei tegen hem: „Ik weet het niet, maar de Here gebod het mij.” (Parel van Grote Waarde, Mozes 5:6–11.)

Hier is voor alle zoons en dochters

van God het volmaakte voorbeeld om na te volgen. Adam betuigde zijn Vader in de hemel volslagen gehoorzaamheid zonder te trachten eerst een volmaakte kennis te verkrijgen, maar door te doen hetgeen hem gevraagd was. Hij wist dat zijn Vader in de hemel van hem hield en hem geen geboden zou geven als ze niet voor het welzijn en tot zegen van hemzelf en zijn nageslacht waren.

In de Schriften worden we er door de profeten herhaaldelijk aan herinnerd dat God degenen liefheeft, die gehoorzaam zijn aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Mozes was als een God voor de kinderen Israëls en hij leerde hun de wetten en geboden, waardoor de Israëlieten op hun reis door de wildernis gereinigd en gezuiverd zouden worden en die hen een machtig volk zouden maken. De profeet Mozes zei: „Ziet, ik stel ulieden heden voor, zegen en vloek: Den zegen, wanneer gij horen zult naar de geboden des HEEREN uws Gods, die ik u heden gebiede; maar den vloek, zo gij niet horen zult naar de geboden des HEEREN uws Gods en afwijkt van den weg, dien ik u heden gebiede, om andere goden na te wandelen die gij niet gekend hebt.” (Deut. 11:26–28.)

Jozua, de profeet, die Mozes bij de Israëlieten opvolgde, zei tegen het volk dat de Heer hun land gegeven had waarvoor zij niet gewerkt hadden, steden die zij niet gebouwd hadden en wijn- en olijfgaarden, welke zij niet geplant hadden. Toen raadde hij hen aan: „Kiest u heden, wien gij dienen zult.” (Jozua 25:13–15.) Hier drong de profeet er bij het volk op aan om gehoorzaam te zijn aan de waarheid, de dienst des Heren te kiezen en Zijn geboden te onderhouden.

Nadat Saul tot de eerste koning over Israël gekozen was en zich afgewend had van de wegen der rechtvaardigheid en waarheid, pleitte Samuël met hem en probeerde hem terug te brengen tot gehoorzaamheid aan Gods wetten. Hij verklaarde: „Heeft de HEEREN lust aan brandoffer en slachtofferen als aan het gehoorzamen van de stem des HEEREN? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.” (I Sam. 15:22.)

Bij een beschrijving van het leven van de Heiland waarschuwde de apostel Paulus de Heiligen aan de wetten en beginselen der waarheid te gehoorzamen, zeggende: „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden.” (Hebr. 5:8.)

Zelfs in onze dagen heeft de Heer telkens weer door middel van Zijn profeten de Heiligen die een verbond met Hem gesloten hadden, aangespoord om aan Zijn stem te gehoorzamen, Zijn geboden te onderhouden en ijverig te zijn in het houden van Zijn wetten. Hij zegt: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg, maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (L&V 82:10.)

In het jaar 1843 gaf de Heer zeer positief te kennen dat wanneer wij in dit leven meer kennis en ontwikkeling verwerven, dit komt door onze ijver en gehoorzaamheid. Hij ging verder met te zeggen dat als wij enige zegening zouden ontvangen van God, dit zou zijn vanwege onze gehoorzaamheid aan de wetten welke God ons had gegeven. (L&V 130:18–21.)

In de eerste afdeling van de Leer en Verbonden, welke de Heer aan de profeet Joseph Smith heeft gegeven als een voorwoord van het Boek der Geboden en een openbaring, die gegeven is voor de opbouw van de Kerk en het Koninkrijk Gods, lezen we deze woorden: „En de arm des Heren zal worden geopenbaard en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen van het volk zullen worden afgesneden.” (L&V 1:14.) Aan het einde van dit geopenbaarde document zegt de Heer: „... hetzij gesproken door Mijn eigen stem of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (L&V 1:38.)

Zoals we in vorige lessen al geleerd hebben is het bij het scheppen van deze aarde en het plaatsen van Zijn kinderen daarop, Gods doel geweest om ons de gelegenheid te geven om (1) een sterfelijke tabernakel op ons te nemen, (2) onszelf te verbeteren wanneer wij wandelen door

(3) de weg terug naar onze Hemelse Vader te verdienen, om daar met Hem in de celestiale heerlijkheid met een opgestaan lichaam te wonen. Dit doen wij door gehoorzaam te zijn aan de wetten van de celestiale heerlijkheid, die tevens de wetten van deze Kerk zijn, geopenbaard in de bedeling van de volheid der tijden, in welke bedeling we nu het voorrecht hebben te leven. (L&V 112:30.)

Ook in deze dagen zijn wij gezegend met een levende profeet van God, aan wie Hij Zijn geest en wil openbaart voor het welzijn van Zijn kinderen. Als wij Zijn stem gehoorzaam zijn, heeft de Heer ons beloofd, dat wij de zegeningen zullen beërven, welke verbonden zijn met het gebod.

Laten we eens een opmerking aanhalen, die een levende profeet van God gemaakt heeft. President David O. McKay heeft gezegd: „Een van de belangrijkste werkzaamheden, welke het Evangelie ons gebiedt, heeft te maken met de tempels. Het plaatsvervangend tempelwerk is volledig afhankelijk van intelligent en volhardend genealogisch onderzoek. Het genealogisch werk is niet alleen een taak van de priesterschap, maar van het hele gezin. Als het nauwgezet wordt uitgevoerd draagt het bij tot de eenheid in het gezin en laat het ons de goddelijke aard ervan ontdekken. Laten wij daarom als Kerk en als volk uit alle macht werken om Heilanden op de berg Zions te kunnen worden.“ geloof en niet door aanschouwen en

Als wij gehoorzaamheid willen betuigen aan de stem van de Heer, die door de profeten tot ons komt, moeten wij er met alle macht naar streven om te doen, wat van ons gevraagd wordt, daar het behoort tot onze eeuwige zaligheid. Nu dat wij leden geworden zijn van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moeten wij snel in alle gerechtigheid voortgaan, het Evangelie met anderen delen zoals ons geboden is en proberen onszelf en onze overleden verwanten zalig te maken door deel te nemen aan de heerlijke voorrechten van de herstelde Kerk. De profeet Joseph Smith zeide dat het priesterschap en zijn ambten op ons bevestigd zijn door de georganiseerde Kerk, opdat wij bevoegd zouden zijn het Evangelie aan de volkeren te prediken. Dit is de grootste taak van de Kerk. (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 116.) (Zie ook Doctrines of Salvation, Pres. Joseph Fielding Smith, Vol 2, p. 146.)

De profeet Joseph Smith zei ook, dat de grootste verantwoordelijkheid die wij hadden, was het zoeken van onze overleden voorouders. (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 378.) Zou ik met deze kennis die mij gegeven is, wetende dat het voor mij als lid van de Kerk een dringende plicht en een voorrecht is om het Evangelie te prediken aan mijn vrienden en kennissen, om hen te helpen ook de vreugde en het geluk te verwerven die ik deelachtig ben, niet gehoorzaam

zijn aan de rest van dit gebod en mijn overleden bloedverwanten verlossen? Zou ik, wetende dat God mij geboden heeft, verzegeld te worden in de tempel van de Heer en mijn kinderen aan mij te laten verzegelen in het nieuwe eeuwige huwelijksverbond er niet naar streven om dit gebod naar mijn beste vermogen en onder alle omstandigheden te gehoorzamen? Zou ik mijn voorouders niet helpen nadat ik dit voor mijzelf en mijn gezin gedaan heb? In de geestenwereld wordt het Evangelie door zendingen aan hen gepredikt. Het werk wordt daar voortgezet precies zoals het hier gedaan wordt, maar er zijn zekere verordeningen die in de sterfelijkheid gedaan moeten worden, opdat zij in de opstanding dezelfde zegeningen kunnen ontvangen die God mij nu en hier aangeboden heeft. Ik wil gehoorzaam zijn aan mijn Vader in de hemel en denken aan mijn overleden verwanten! Als wij de zegeningen voor onszelf willen verkrijgen, moeten wij alle geboden onderhouden. Laten wij er dan naar streven ons genealogisch werk te doen, de namen van onze overleden verwanten op te zoeken opdat ook zij dezelfde kansen en voorrechten kunnen verkrijgen als wij. De Heer zeide tot de vroegere Heiligen in onze bedeling: „Want indien gij wilt, dat ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die ik u heb geboden en van u heb vereist.“ (L&V 78:7.)



De Kerk leeft



Op 1 maart j.l. is te Luik het Distributiecentrum van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gestart. Tot de bezoekers behoorden o. a. apostel Howard W. Hunter, broeder John E. Carr van de Westeuropese Zending, President James Paramore van de Frans-Belgische Zending, President Dale R. Curtis van de Nederlandse Zending, President J. Paul Jongkees van de Hollandse Ring, de meesten vergezeld van hun vrouw. Enkele leden uit Nederland hebben van de gelegenheid gebruik gemaakt om een kijkje te nemen, terwijl er ook uit Frankrijk leden zijn geweest, en natuurlijk uit België zelf.

Waarom een Distributiecentrum?

Het Eerste Presidentschap van de Kerk heeft besloten dat de leden in den zendingen over de gehele wereld hetzelfde materiaal moeten hebben als de leden in Engelssprekende gebieden, zodat dus overal op hetzelfde tijdstip hetzelfde lesboek behandeld kan worden. In het Distributiecentrum zullen alle lesboeken, rapporten, e.d. gedrukt worden die voor de verschillende hulporganisaties nodig zijn. Dit Distributiecentrum verzorgt het Nederlandsen Franssprekende deel van de wereld.

De leden kunnen zelf hetgeen ze nodig hebben aan boeken of rapporten bestellen, door middel van de bestelkaarten die in het bezit zijn van de gemeentepresident. Een catalogus volgt zo speedig mogelijk.

Over de hele wereld zijn en worden distributiecentra opgericht. In Kopenhagen is er een die voor de Skandinavische landen zorgt, in Frankfort aan de Main een voor het Duits en het Italiaans.

Zo gaan we dus steeds vooruit in het werk der Kerk.

**GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING
GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING**

Arnhem

van Tuil, Egbert Johannes: 24 februari 1967

Assen

Dohie, Geritdina Anna: 24 februari 1967

Dohie-Blomsma, Eelina Hendrika: 24 februari 1967

Eindhoven

van der Vliis-van Nes, Maria Josina: 18 februari 1967

Desiree-van der Vliis, Adriana Louise: 18 februari 1967

Enschede

de Ceunink van Capelle, Ronald Arthur: 24 februari 1967

de Ceunink van Capelle, June Marian: 24 februari 1967

de Ceunink van Capelle, Peter Erik: 24 februari 1967

de Ceunink van Capelle, Ingrid Hortence: 24 februari 1967

de Ceunink van Capelle, Humphry Rainier: 24 februari 1967

Gronorrius, Mathilda Fredrika: 24 februari 1967

van der Weert, Wilhelmus Theodorus: 24 februari 1967

Groningen

Kwakkelaar-de Man, Maria Jacoba: 24 februari 1967

Kwakkelaar, Jan: 24 februari 1967

Leeuwarden

Bos, Antonia Jantje: 24 februari 1967

Bos, Jeannette Marja: 24 februari 1967

Bos, Jan: 24 februari 1967

Vlissingen

van Geel, Jacqueline: 11 februari 1967

Zeist

Jeaman, Lucy Christine: 27 januari 1967

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP IN DE ZENDING

Brussel

Piret, Gustave: 22 januari 1967 tot diaken

de Schouwer, Leopold Frans: 6 november 1966 tot diaken

Antwerpen

Lodeweyckx, Jean Raymond: 15 januari 1967

Wins, Leo: 4 december 1966 tot diaken

Haarlem

Dieduksman, Rudy: 28 augustus 1966 tot diaken

Dieduksman, Rudy: 15 januari 1967 tot leraar

Hopman, Antonius: 15 januari 1967 tot leraar

Vreven, Antonie August: 15 januari 1967 tot leraar

Mechelen

Pardoen, Arnold Leo Augusta: 29 januari 1967 tot ouderling

GETROUWD

Leeuwarden

van der Meer, Hielkje: 16 december 1966 met Jans, Hendrikus
Walterus

OVERLEDEN IN DE ZENDING

Amersfoort

Jasperse, Hendrikus: 23 oktober 1966

Enschede

van Essen, Jozef Antonius: 8 januari 1967

OVERLEDEN IN DE RING

Den Haag

Raben, Willem Carel: 20 december 1966

GEBORTE

Stevens, Dianna: 21 augustus 1966

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Dordrecht

de Visser, Adriana Clasina Bos: 11 februari 1967

Den Haag

Mak, Arthur: 12 januari 1967

Rotterdam-Noord

Schmidt, Adelgonda Hendrika: 6 januari 1967

Verhulst, Johanna Clasina: 25 januari 1967

Smit, Erica Charlotte: 25 januari 1967

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP IN DE RING

Rotterdam-Noord

Koens, Bart: tot priester, 12 februari 1967

Den Haag

Brouwer, Max Adriaan: tot leraar 22 januari 1967

ten Bosch, Willem Stephanes: tot ouderling, 14 januari 1967



Maria Gast



Erric Dissel

AANGEKOMEN

Maria Gast, Buffalo, New York, 7 februari 1967

Erric Dissel: Salt Lake City, 28 februari 1967



Zendingpresident Dale R. Curtis met zijn dochtertje Janet.



Br. John M. Russon, vertegenwoordiger voor het priesterschapscomité Welzijnszorg tijdens zijn toespraak. Vertaald door br. Cornelis van der Put.

EERSTE KWARTAAL-CONFERENTIE VAN DE HOLLANDSE RING

President Theo van Lottum, van het ouderlingenquorum, tijdens zijn toespraak.



Op deze ringconferentie, gehouden in het gebouw Rotterdam-N. op 19 februari j.l. was de speciale gast van de Hollandse Ring Br. John Russon, lid van het algemeen comite Welzijnszorg.

Na een welkomstwoord van onze ringpresident, zong Zr. Jansen uit de Haagse wijk, aan de piano begeleid door Zr. van IJzere, twee aria's uit de Messias van Händel, die terecht veel bijval oogsten en een prachtige begin vormden van deze vergadering. President Jongkees opende de rij van sprekers met de bekende uitspraak van de Heiland: 'Wie niet voor Mij is, is tegen Mij'. Er is dus geen tussenweg. De gehele christelijke wereld zal echter waarschijnlijk wel zeggen, voor Christus te zijn. Maar wat betekenen die woorden dan precies? Zij hebben een diepe betekenis met vergaande consequenties. Zij duiden op het doel van de schepping, het doel van het leven. Het is komen tot een waarachtig geloof in de Hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus en daarmee in alles (dus niet maar een stukje) van wat Hij heeft gedaan en gezegd, dit laatste ook door middel van Zijn profeten. Toch is er iets mis omdat er ontzaglijk veel christelijke kerken zijn. Er is dus verschil van opvattingen. Wij moeten dan ook afgaan op hedendaagse openbaringen en de boodschap van de waarheid onderzoeken. Immers Christus heeft nooit gezegd dat Hij later nooit meer zou spreken. Christus bevestigt door Zijn hedendaagse profeten datgene wat in de Schriften staat en geeft verduidelijkingen daar waar dat nodig is gebleken. 'Wie oren heeft om te horen, die hore.' Ons wordt de waarschuwing gegeven: 'Zoekt eerst het Koninkrijk

Gods en zijn gerechtigheid en al het andere zal U toegeworpen worden'. 'Beproeft mij hierin'.

Het thema van deze conferentie is: helpen, elkaar steunen en elkanders lasten dragen door de ons opgelegde lasten gelijkmatig over elkaar te verdelen.

Hierna wees de ring-Z.H.V. presidente Zr. Lefrandt haar toehoorders erop dat goed moet worden beseft dat de gegeven openbaringen bestemd zijn voor zowel mannen, vrouwen als kinderen, omdat alle organisaties (en onderafdelingen ervan) uit deze Goddelijke openbaringen zijn voortgesprongen, derhalve het priesterschap voor de mannen, de Z.H.V. voor de vrouwen, de O.O.V. voor de rijpere jeugd enz. Onze Kerk bevat de volle waarheid, andere kerken bevatten slechts een deel ervan. Lasten de vrouwen goed beseffen wat de Z.H.V. voor hen doet en kan betekenen. Zuster Lefrandt wekte de zusters op om de Z.H.V.-vergaderingen te bezoeken; deze duren maar 1½ uur maar zij geven een enorme steun. Huisbezoeksters van de Z.H.V. brengen maandelijks een geestelijke boodschap van slechts 10 minuten, maar verwaarlozen ook niet de stoffelijke noden van de vrouwen. Zij zijn in feite vertegenwoordigsters van Jezus Christus en komen om te helpen, zowel geestelijk als stoffelijk. Jonge zusters horen thuis in de O.O.V. waar zij o.m. leren de juiste mannen te vinden. Hebben zij die eenmaal gevonden, dan moeten zij leren de beste vrouwen voor hun mannen te zijn en hen ondersteunen in hun roeping in de Kerk. Omgekeerd moeten de mannen hun vrouwen aanmoedigen de Z.H.V. te bezoeken want de Z.H.V. is de plaats van de jonge

vrouwen die moeder zijn geworden; hier leren zij alles wat nodig is om hun gezinnen vooruit te helpen. Laten de vrouwen resp. mannen dit na, dan falen zij.

Vervolgens sprak Br. Russon over de beste wijze om de gezinnen te helpen door hen de meest economische aanwending van het gezinsinkomen te leren. Ondereiden hiervan zijn het opstellen van een juiste begroting en het sparen. Er moeten ook voorraden gekweekt worden voor onvoorziene omstandigheden (de leiders van de Kerk adviseren een jaarvoorraad aan te leggen). Een ander punt van belang is de positieverbetering door scholing. Dit zijn enkele praktische voorbeelden. Het belangrijkste is echter een sterke getuigenis te ontwikkelen en mede daardoor een geestelijk opgewassen zijn tegen moeilijkheden. Geestelijke kracht en kennis worden ontvangen door het woord van God te zoeken en te vasten en te bidden.

Onze zendingspresident als volgende spreker vestigde er o.m. met nadruk de aandacht op, dat de leuze 'Elk lid een zending' nog niets aan kracht heeft ingeboet. Hij riep zijn dochtertje Janet naar het podium; aangemoedigd door haar vader vertelde Janet dat zij in het Evangelie wilde leven en van de gezinsavonden hield, waarna als besluit van de ochtendzitting het Moederkoor zong onder leiding van Zr. Jansen. De eerste spreker van de middagzitting, President Schulders, zei dat de grootste strijd van Jezus Christus niet was de strijd met de wereld (omdat deze het Evangelie toch niet wilde ontvangen), maar met Zijn volgelingen. Zijn eigen heiligen, om hen hun zwakheden te doen overwinnen. De kracht van de Kerk is afhankelijk van de geestelijke groei van het gezin.

President de Bruin, die hierna volgde, legde in zijn toespraak o.m. een verband tussen 'het zout der aarde' en 'leven volgens de wetten van het Evangelie' alsmede het 'ieder lid een zending' zijn.

De ringpatriarch, bisschop Steenblik, gaf te verstaan, dat het Evangelie voor ons het bereiken van de veilige haven betekent, hetgeen echter niet wil zeggen, dat wij dan op onze lauweren moeten rusten. De werkzaamheid begint dan pas eigenlijk goed.

Opnieuw sprak daarna Br. Russon, die stelde dat het onderhouden van de wetten van God ons zegeningen geeft. Dit geldt tevens voor de tiendenwet. Wie die niet onderhoudt, is niet in staat de 'eindjes aan elkaar te knopen'; het geld verdwijnt tussen de vingers. De tiendenwet schenkt ons wijsheid en leert ons van ons inko-



Zingend van links naar rechts: Pres. Carel G. Schulders, br. John M. Russon, pres. J. Paul Jongkees, pres. Dale R. Curtis, br. R. Steenblik (patriarch), en pres. Cornelis de Bruin.

men ruim rond te komen; zij geeft ons wegen en mogelijkheden meer materiële vooruitgang te maken. De vastengaven in Holland zijn veel geringer dan bijv. in Zwitserland. Vermoedelijk is dit het gevolg van een gebrek aan inzicht betreffende dit (vasten)gebed. 'Zo wat gij hebt gedaan aan de minsten onder U, zo hebt gij Mij gedaan'. Laten wij deze leerstelling van Christus goed onthouden; hij geeft ons weer zegeningen en wijsheid. Hierna sprak de president van het ouderlingen quorum, president van Lottum. Hij gaf de raad tijdig voor het vergaren van onze stoffelijke behoefte, in geval van nood te zorgen, maar daarbij niet te vergeten Gods geboden te onderhouden en de autoriteiten van de Kerk daadwerkelijk te steunen.

Tenslotte gaf President Jongkees nog een korte samenvatting van het op deze dag besprokene. Wij moeten ons terdege bewust zijn van de keuze: voor of tegen Christus.

Voor Christus zijn betekent volledig geloof in Hem en Hem volgen. Zo kunnen wij onze beste eigenschappen ontwikkelen. Wij moeten integer zijn, d.w.z. eerlijk en betrouwbaar en moedig voor ons getuigenis uitkomen en volhardend zijn en gehoorzaam, zonder dat deze gehoorzaamheid hoeft te worden afgedwongen (omdat God altijd de vrije wil respecteert). Hiermede was een eind gekomen aan een conferentie welke veel leerzaams had gebracht en ook op muzikaal gebied (waarbij in de middagzitting veel te genieten viel van het ringkoor onder leiding van Zr. Nijssen) aan de hooggestemde verwachtingen had voldaan.

President Cornelis de Bruin, 2de raadgever in het ringpresidentschap.



Liefde is op tijd

DOOR FLORENCE HODGES

Geïllustreerd door Virginia Sargent

De deksels van de potten en pannen die op het fornuis stonden, rammelden. De baby brulde omdat moeder niet gauw genoeg met hem kwam spelen, zoals hij gewend was om deze tijd. De hond liep mij voor de voeten omdat hij een smakelijker hapje wilde hebben dan wat hij bij de put kon vinden. De rommelige huiskamer met een kleed dat nodig gezogen moest worden, liet mij niet los. Als ik de kamer niet netjes had voordat de vergadering van het buurtcomité ter verbetering van de buurt vanavond om 8 uur begon, zouden de leden mijn huis waarschijnlijk als het eerste object voor hun activiteiten aanzien.

Op het moment dat al die karweitjes: de zorg voor man en kinderen, voor de beesten, de kokerij en het opruimen tot een onvoorstelbare hoogte waren opgestapeld, de telefoon tweemaal achter elkaar ging en er eenmaal aan de deur gebeld was, riep een dringende stem uit de tuin: „Mamma, kom eens kijken. Mamma, kom eens!” Het was Tonnie, ons driejarig dochttertje en zij bleef roepen: „Mamma, MAMMA, kom nou es!” zoals alleen kind dat kan doen.

„Wat is er dan, Tonnie?” riep ik, „Mamma heeft geen tijd.” En een beetje zenuwachtig door de drukte riep ik er achteraan: „Ik kom morgen wel!”

„Nee, mamma, dan is het er misschien niet meer,” riep Tonnie weer.

Met een onderdrukte zucht over zo'n



kind dat maar bleef aanhouden, draaide ik het fornuis laag, pakte en passant de baby op, die meteen ophield met schreeuwen en liep met de hond achter mij aan de tuin in.

Tonnie rende vooruit naar een takje tijloos en drukte haar kleine neusje op de heldergele bloemen. „Kijk eens, mamma, ruik eens!”

Nooit zal ik vergeten hoe de late zonnestralen schenen op dat gouden bloempje en het kind met het goudblonde haar. Dat moment maakte al het werken van die dag weer goed, een moment dat verloren gegaan zou zijn als ik eerst al die vervelende karweitjes af had willen maken.

Tonnie had de bloemen, die zij ontdekt had, bedoeld toen zij riep: „Misschien is het er morgen niet meer.” Ik wist dat de bloemen er morgen nog wel zouden zijn. Maar dat ene moment, die zonnestraal over een onschuldig en ontvankelijk kind dat bezig was de schoonheid van de natuur te ontdekken, hielp mij onthouden dat ik de voornaamste dingen op de eerste plaats moest zetten. Op geen enkel moment van de dag waren deze drie dingen zo prachtig samengevallen: het goudgele bloempje, het goudharige kind en de gouden zonnestraal. Plotseling zag ik Gods gave aan iedere moeder: de gave van leven in en met haar kinderen.

Baby en ik bleven een tijdje in de tuin met z'n kleine zusje. Laten we dan maar wat later eten vanavond, maar de Liefde is op tijd.